

Finnish
Teaching On Moses
56-0513

William Marrion Branham

“... päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu ...” Ilm. 10:7

Opettaminen Mooseksesta

Jeffersonville, IN, USA

13.5.1956

Esittely

William Branhamin merkittävä palvelustehtävä oli Pyhän Hengen vastaus Raamatun kohtien Mal. 4:5-6, Luuk. 17:30 ja Ilm. 10:7 profetioihin. Tämä maailmanlaajuinen palvelustehtävä on ollut monien muiden Raamatun profetioiden huipennus ja Jumalan Pyhän Hengen työn jatke tänä lopunaikana. Tästä palvelustehtävästä on puhuttu Kirjoituksissa valmistamaan ihmiset Jeesuksen Kristuksen toista tulemusta varten.

Rukoilemme, että painettu Sana tulisi kirjoitetuksi sydämeesi, kun luet tätä saarnaa rukoillen.

Yli 1100 William Branhamin saarnaa on ladattavissa tai tulostettavissa ilmaiseksi ääninauhoina ja kirjasina useilla eri kielillä osoitteesta www.messagehub.info.

Tätä kirjaa voidaan kopioida ja jakaa eteenpäin mikäli se kopioidaan sellaisenaan, ilman muokkaamista ja jaetaan ilmaiseksi.

*Sillä Herra, meidän Jumalamme, omalla hyvällä ajallaan
On johtava meidät viimeinkin valoon.*

³²⁴ Kuinka monet ovat sairaita tänä aamuna ja tahtovat rukousta? Antakaapa meidän nähdä kätenne. Koska olemme vähän myöhässä, niin ehkä siirrämme parantamiskokouksen iltaan ja vain rukoilemme nyt, koska olemme vähän myöhässä.

³²⁵ Oletteko nauttineet tästä pienestä kertomuksesta? [Seurakunta sanoo: "Aamen."] Uskotteko, että se oli hyväksi pienille lapsille? ["Aamen."] Kyllä. Me jätämme heidät monta kertaa huomiotta. Sitä meidän ei tulisi tehdä. Katsokaahan, en saa koskaan tilaisuutta opettaa pyhäkoulussa, ja tänä aamuna oli hyvä aika puhua heille. En halunnut väsyttää teitä, mutta halusin kertoa teille tämän pienen kertomuksen.

³²⁶ Muistakaa, te pienet lapset, se ei ole mikään pieni vanha kertomus, jonka voitte lukea mistä tahansa. Se on Totuus. Se on Totuus. Jumala teki sen. Ja Hän on teidän kanssanne nyt. Hyvä on.

³²⁷ Kumartakaamme nyt päämme laulaessamme loppulaulumme, hitaasti. *Ota Jeesus Nimi myötäs kilveksi jokaista vihollista vastaan.* Hyvä on.

*Ota Jeesus Nimi myötäs
Lapsi surun ja murheen.*

Opettaminen Mooseksesta

¹ Kiitoksia, veli Neville. Hyvä on. Hyvää huomenta ystävät. Minun täytyy aina silloin tällöin oikein katsoa, nähdäkseni onko aamu tai ilta. Mutta olen hyvin onnellinen ollessani täällä tänä aamuna. On lämmintä ja sain todella lämpimän vastaanoton. Meillä ei enää olekaan kevättä; meillä on täällä vain kesä ja talvi, eikö niin? Kaikki näyttää olevan poissa paikaltaan, jollakin tavalla.

² Ja minut sai olemaan myöhässä se, että olen tekemässä suursiivousta. Ja lihakseni olivat jäykät ja kipeät tänä aamuna. Nousin ylös hyvissä ajoin, mutta en käsittänyt, että naisilla on niin paljon työtä tehtävänä, kuin heillä on, saadakseen lapset valmiiksi, ja sitten lähteä pyhäkouluun. Oi, voi! On kaikenlaista tehtävää, enemmän kuin ajattelin olevan. Ja minä ajattelin: "Hyvä on nyt..." Eilen illalla työskentelin, ja olen tullut pois evankelistiselta kentältä, ja vain autan siellä. Ja eikö työntekijöitä olekin vaikeata saada? Hmm! Tarjosin kolmekymmentäviisi dollaria viikossa, että joku katsoisi lapsen perään, eikä kukaan halunnut tehdä sitä.

³ Otin pienen artikkelin lehdestä tässä äskettäin. Tietenkään, tämä ei kuulu tähän asiaan. Eräs mies sanoi, jonkinlainen poliitikko täällä Kentuckyssa, hän sanoi olleensa armeijassa kahdesti, haavoittuneensa kolme kertaa, hän oli sankari, elänyt kansalaisena naapuristossa ja oli tehnyt monia asioita, pelastanut kahden lapsen elämän, yhden joesta ja toisen jostakin muualta, ja olen unohtanut, mitä kaikkea hän oli tehnyt. Ja lopulta hän ajatteli, että naapuriston asioista tulisi huolehtia oikealla tavalla, ja hän asettui ehdokkaaksi vaaleihin. Ja kun hän teki sen, niin sadaltatuhannelta ihmiseltä hän sai viisi ääntä. Hän kysyi seurakunnalta voisiko hän saada poikkisahatun haulikon auttamaan häntä pääsemään ulos tuosta naapuristosta, ja sanoi olleen vaarallista edes asua tuossa ympäristössä. Hänellä ei ollut tarpeeksi ystäviä auttamaan häntä pääsemään ulos kaupungista. Sehän on amerikkalaista kiitollisuutta, eikö niin? Niin se on. Amerikassa, mitä enemmän te teette, sitä enemmän teidän odotetaan tekevän. Kyllä, teiltä odotetaan enemmän.

⁴ No niin, haluan lausua kiitokseni tänä aamuna siitä, kuinka puhtaalta ja mukavalta kirkko näyttää. Ja kun tulin, huomasin heidän laittaneen

sinne oven, antamaan paremman ilmanvaihdon. Niinpä se oli todella hienoa niiltä, ketkä sitten kuuluvatkin täällä luotettujen ryhmään, ja auttoivat tämän aikaansaamisessa. Se oli todella hienoa ja kauniisti ja siististi tehty homma. Jos en ole erehtynyt, niin uskon veli Hallin tehneen sen. Se on oikein hienosti tehty.

⁵ No niin, on vähän myöhäistä, mutta te tiedätte minkälaisia pyhyiden ihmiset ovat. Näettehän, sille ei ole mitään määrättyä aikaa, eihän, veli Slaughter, veli Deakman? [Nämä veljet ja muut sanovat: "Ei."] Me otamme vain kaikki sitä mukaan kuin ne tulevat.

⁶ Meillä oli ihanat kokoukset Etelässä! Mutta kykenin jälleen puhumaan vasta muutama päivä sitten. Saarnasin neljä kuukautta, jatkuvasti, eikä minulla ollut tarpeeksi ääntä edes kuiskaamiseen. Minun täytyi vain osoittaa vaimolleni eleillä, tiedäthän, mitä halusin, ja se oli vähän... Ja sitten sen jälkeen tullessani tänne tähän jollakin tavalla ulkokultaiseen säähän, joka meillä on ollut, kun yhtenä päivänä on kylmä ja seuraavana kuuma, sain todella, todellisen vanhanaikaisen influenssan. Ja nousin ylös vasta pari päivää sitten ja aloitin jälleen. Ja niin me kuitenkin olemme kiitolliset hyvälle Herralle, kaikesta Hänen hyvyystään ja laupeudestaan meitä kohtaan, ja siitä kuinka hyvä Hän on ollut. Meillä oli siellä ihanat kokoukset, ja Herra siunasi meitä ylenpalttisen runsaasti.

⁷ Ja eilen illalla lähellä puoltayötä, veli Woods kutsui minut luokseen ja veli Arganbright oli puhelimessa, haluten minun aloittavan Sveitsissä. Niinpä, se on liian paljon, vanhalle miehelle.

⁸ Niinpä nyt seuraavat kokouksemme alkavat ensikuun yhdenentoista Cadle tabernaakkelissa, Indianapolissa. Ne ovat Cadle tabernaakkelissa, Indianapolissa, yhdenneentoista viideneentoista. Ja sitten sieltä Minneapolisiin; Indianapolista Minneapolisiin, kristittyjen Liikemiesten kanssa.

⁹ Nyt uskon veli Nevillen kutsuneen minua, ja halusin osoittaa... Ilmaista kiitollisuuteni hänelle ja Neville triolle, kun he tulivat ja lauloivat noissa hautajaisissa, jotka pidin toissapäivänä. Ja pyysin veli Nevilleä; ei ollut laulajia, Liddickin perhe... Herra Liddick oli mennyt Kotiin Kirkkauteen. Ja minä tietenkin... Jos hänen poikansa, en näe häntä täällä, ja sain tietää myöhemmin, että se oli hänen kasvattipoikansa, hän tietäen isänsä olevan kuolemassa, pelastumattomana, juoksi kotiin noutamaan minua ennen hänen

kauempana, vielä kauempana, nyt on hyvä. Laulakaamme se nyt. [Veli Branham ja lapset elehtivät laulaessaan.]

*En ehkä koskaan marssi jalkaväessä, (marssikaa)
Ratsasta ratsuväessä, ammu tykistöissä;
En ehkä koskaan lennä vihollisen yli,
Mutta olen Herran armeijassa.
Oi, olen Herran armeijassa,
Olen Herran armeijassa! (Valmis nyt!)
En ehkä koskaan marssi jalkaväessä,
Ratsasta ratsuväessä, ammu tykistöissä;
En ehkä koskaan lennä vihollisen yli,
Mutta olen Herran armeijassa.*

³²⁰ Aamen! Vain seiskää hiljaa. Kuinka monet pitävät siitä, sanokaa: "Aamen." [Seurakunta sanoo: "Aamen!"]

³²¹ Nyt, taivaallinen Isä, siunaa näitä pieniä lapsia tänään. He ovat Sinun, Herra. He ovat antaneet elämänsä Sinulle. He ovat kuulleet pienen kertomuksen Mooseksesta ja siitä, kuinka Sinä suojelit häntä. He ovat kuulleet hyvästä äidistä ja hyvästä isästä, jotka auttoivat lapsiaan ja kasvattivat heidät. Ja niin on näilläkin pienillä lapsilla hyvät äidit ja isät. Ja minä rukoilen, Isä, että Sinä vartioisit heitä ja ohjaisit heitä alas ajan virtaa, ja voikoon Jumalan Enkelit suojella heitä. Ja sitten ole vastaanottavassa päässä, vastaanottaaksesi heidät viimeisenä päivänä, Herra, Sinun Valtakuntaasi. Me pyydämme Kristuksen Nimessä. Aamen.

³²² Nyt voitte mennä takaisin paikoillenne ja kertoa isälle ja äidille kuinka hyvältä teistä tuntuu. Aamen.

³²³ *Kaikki harhailunsa päivät heitä johdettiin, tunnetko sitä, Gertie?*

*Kaikki harhailunsa päivät heitä johdettiin.
Lupauksen maahan heidät johdettiin; Herran
Kädellä varmassa opastuksessa, Heidät
Tuotiin Kanaanin rannalle.*

Jokainen nyt!

*Tulen merkki öisin,
Ja pilven merkki päivisin,
Leijaillen yllä, aivan heidän edellään
Niin kuin he matkasivat on meidän tiellämme,
Opas ja johtaja oleva,
Kunnes korpiseutu on takanamme,*

pienet tytöt. Haluan laulaa *Jeesus rakastaa pieniä maailman lapsia*. Kuinka monet osaavat sen? Hyvä on, laula nyt.

*Jeesus rakastaa pieniä lapsia,
Kaikkia maailman lapsia;
Punaisia ja keltaisia, mustia ja valkoisia,
He ovat kalliita Hänen silmissään,
Jeesus rakastaa pieniä maailman lapsia.*

³¹⁷ No niin, te olette kaikki armeijassa nyt. Tiesittekö sitä? Tiedättekö, että te olette Jumalan armeijassa? Katsokaa nyt suoraan minuun. Ja laulakaa tämä nyt kanssani, koska te olette sotilaita nyt. Tiedättekö sitä? Ristin sotilaita! Nyt *En ehkä koskaan marssi*. Osaatteko te sitä? Hyvä on. Se on vanha pyhäkoululaulu, jonka opin pitkän aikaa sitten. *En ehkä koskaan marssi*. Katsokaa minuun nyt. [Veli Branham tekee eleitä, laulaessaan sanoja laulusta *Olen Herran Armeijassa*.]

*En ehkä koskaan marssi jalkaväessä,
Ratsata ratsuväessä, ammu tykistöissä;
En ehkä koskaan lennä vihollisen yli,
Mutta olen Herran armeijassa.
Oi, olen Herran armeijassa,
Olen Herran Armeijassa!*

Kaikki yhdessä nyt. No niin.

*En ehkä koskaan marssi jalkaväessä,
Ratsasta ratsuväessä, ammu tykistöissä;
En ehkä koskaan lennä vihollisen yli,
Mutta olen Herran armeijassa.*

³¹⁸ Uskotteko osaavanne laulaa sen yksinänne? Tulkaa nyt suoraan tänne ylös. Haluan teidän kaikkien tekävän samat eleet kuin minäkin. Tulkaa ympäri tänne alttarin taakse nyt. Tulkaa suoraan tänne ylös. Kaikki teistä, siirtykää tänne missä minä olen, näettehän. Nouskaa tänne ylös. Kukaan ei ole tällä puolella alttaria, tulkaa suoraan tänne ylös. Sillä tavalla. Tulkaa tänne taakse ja kääntykää ympäri tähän suuntaan. Katsokaa takaisinpäin tällä tavalla. Juuri niin. Haluan näyttää teille, mitä mukavat pienet pojat ja tytöt tekevät sen jälkeen, kun tuntevat Jeesuksen.

³¹⁹ Nyt kun minä sanon: “En ehkä koskaan marssi jalkaväessä”, marssikaa te myös mukanani. Kun sanon: “En ehkä koskaan ratsasta ratsuväessä”, tehkää samat liikkeet kuin minäkin teen. Seisokaa nyt kauempana minusta, seisokaa nyt kaukana. Minä tarvitsen tilaa. Vielä

kuolemaansa, ja hänen isänsä pelastui ennen kuin hän kuoli. Niinpä suurin asia, mitä tuo poika koskaan teki, oli tulla noutamaan joku rukoilemaan hänen puolestaan ennen hänen menoaan. Ja Neville trio tuli ja lauloi todella suloisesti heille.

¹⁰ Ja niin veli Neville kysyi minulta, jos puhuisin tänä aamuna ja myös tänä iltana. Niinpä te voitte panna merkille Kirjoituksen sanovan: “Pyytäkää runsaasti, että teidän...” Joten veli Neville on todella Kirjoituksenmukainen noissa asioissa, hyvin paljon! Ja niinpä tulen tekemään parhaani.

¹¹ No niin, sanoin tänä aamuna, koska se on äitienpäivä, että halusin puhua pienille lapsille. Ajattelin, että tänä aamuna olisi hyvä aika tehdä se pienille lapsille.

Ja mielestäni äitienpäivä...

¹² No niin, maan päällä ei ole mitään suloisempaa, mitä tiedämme, kuin todellinen, aito äiti. Mutta meillä on niin monia korvikkeita tänä päivänä, joita kutsutaan “äidiksi”, eivätkä ole äiti; he ovat vain naisia, joilla on lapsia, mutta eivät äitejä. Vanhanaikainen äiti on eräs, joka pitää huolta perheestänsä, eikä maleksi näissä lounaspaikoissa tanssimassa ja koko yötä, tupakoiden ja ryypäten ja sitten tullen kotiin. Hän ei ole ansainnut tuota pyhää äidin nimeä. Hän on vain nainen, siinä kaikki, joka kasvattaa lasta, mutta hän ei ole äiti, koska äidillä on erilainen merkitys. Nyt uskon, että jos te...

¹³ Nyt äitienpäivänä, haluan ilmaista itseni todella hyvin. Minulla on itselläni siellä istumassa vanha, harmaapäinen äiti. Ja uskon, että äitienpäivä on hyvä; mutta jokaisen päivän tulisi olla äitienpäivä, eikä vain yksi päivä vuodessa. Ja syy, miksi meillä nyt on näitä äitienpäivä asioita...

¹⁴ Ja näen, että meitä on vain kourallinen ja me kaikki tunnemme toisemme. Me olemme kotiväki ja siksi me tulemme puhumaan tällä tavalla.

¹⁵ Uskon, että äitiä tulisi kunnioittaa joka päivä samalla tavalla, niin se on, todellista äitiä. Mutta tämä päivä, jota he kutsuvat äitienpäiväksi, ei ole mitään muuta maailmassa kuin suurta kaupallista hölynäköä, vain ammentamaan ihmisiltä rahaa. Ja se on äitiä häpäisevää, että äitienpäivä on kerran vuodessa ja “me emme mene katsomaan häntä, mutta me lähetämme hänelle pienen kukkapuketin ja asia on sillä selvä.” Sellainen

ei ole äiti! Voi hyvänen aika! Todellinen äiti on nainen, joka on kasvattanut teidät, ja te rakastatte häntä ja käytte katsomassa ja puhutte hänelle koko ajan, ja ilmaisette rakkautenne hänelle koko ajan, eikä vain yhtenä päivänä vuodessa.

¹⁶ Mutta juuri ennen kuin aloitan pienen näytelmäni, haluaisin ilmaista tämän ja uusia sen joillekin teistä. Ja monet heistä ovat kuolleet, monet heistä ovat menneet sen jälkeen, kun tämä tapahtui. Se oli vuonna 1933.

¹⁷ Näittekö sanomalehdistä muutama ilta sitten, kuinka tuo nainen tappoi tuon miehen, heitti hänet ajotielleen ja ajeli edestakaisin hänen ylitseen autollaan, kunnes oli kokonaan murskannut hänet tiehen. Ja he sanoivat, nuo asianajajat ja niin edelleen, he sanoivat: “Eikö se tuomitse omaatuntoasi?” Nainen sanoi: “Jumala ja minä olemme väsyneet siihen tapaan kuinka naisia kohdellaan.” Hah! Kyllä, nainen on epäjumala. Se on totta. “Väsyneet.” Kuinka alas tämä kansakunta voi vaipua? Kuinka pitkälle me voimme mennä ilman Jumalallista tuomiota, sitä minä ihmettelen? “Jumala ja minä”, niinkö? Jos Jumala olisi syyllinen kaikkeen siihen mielettömyyteen, mitä Hänen niskoilleen pannaan, ei Hän olisi Jumala, siinä kaikki. “Jumala ja minä”? Voi hyvänen aika! Jumalalla ei ole mitään tekemistä tuon kaltaisen asian kanssa. Ihmettelenpä, mitä tuo nainen tulee ajattelemaan sitten, kun hän on siellä vaivanpaikassa? Oh!

¹⁸ Amerikka! Muistakaa nyt, jos teillä ei ole tätä kirjoitettuna muistiin, niin tehkää se. Tämä on minun ennustukseni. Näittekö? Vuonna 1933, kun meillä oli kokouksia täällä, missä tuo vanha... Uskon, että siellä on nyt Kristuksen Kirkko, mutta siellä oli tapana olla tuo vanha... Se on aivan täällä, veli Neville, suoraan tästä alaspäin. Charlie Kumilla oli tapana asua siellä. Mikä se olikaan? Orpokoti täällä Meigs Avenuella. Vuonna 1933. Olin juuri saanut 1933 Fordin ja vihin sen tuona aamuna Herralle. Ja ennen kotoa lähtöäni näin näyn. Minulla on se kirjoitettuna, vanhalla keltaisella paperilla, yhä odottamassa Raamatun välissä. Minä näin lopunajan tulemisen.

¹⁹ Ja kuinka monet teistä voivat muistaa miltä vuoden ’33 autot näyttivät siihen aikaan? Se oli jotenkin tällä tavalla, ja takaosa oli suora, ja siellä riippui vararengas. Näin näyn, että “ennen Herran tulemusta, autot näyttäisivät munan kaltaisilta? Kuinka monet muistavat tuon ennustuksen? Onko heitä ketään täällä jäljellä? Veli Steward on mennyt,

missä Jumala seisoo portilla toivottamassa tervetulleeksi, tuona päivänä. Suo se, Isä.

³¹³ Anna anteeksi meille kaikki syntimme ja rikkomuksemme. Ja auta meitä tästä päivästä eteenpäin olemaan kokonaan Sinun. Me jätämme nämä pienet lapset Sinun käsiisi nyt. Ja nämä äidit heidän kanssaan, Herra, että he tulisivat olemaan oikean kaltaisia äitejä tästä äitienpäivästä alkaen, tästä muistoajasta alkaen, joka on annettu äideille. Ja voikoot he tästä päivästä eteenpäin olla parempia äitejä. Voikoot nämä lapset olla parempia lapsia. Voikaamme me kaikki olla parempia, Herra, palveluksessa Sinulle. Suo se, Isä, sillä me pyydämme sitä Jeesuksen Nimessä. Aamen. Laulakaamme nyt pieni kuoro.

³¹⁴ Uskotteko Jeesuksen pelastaneen teidät? Haluatteko Jeesuksen nyt valvovan teitä, kun nousette ylös? Nostakaa nyt kätenne Hänelle, tällä tavalla. Haluan teidän nyt kääntyvän ympäri, isää ja äitiä ja kaikkia heitä päin. Kääntykää ympäri tällä tavalla. Kuulkaahan nyt, isä ja äiti. Kaikki pienet tyttönne ja poikanne seisovat. Kuinka monet nyt vastaanottavat Jeesuksen pelastajananne ja luotatte, että Jeesus tästedes huolehtii teistä niin kuin Hän huolehti Mooseksesta, antakaa meidän nähdä kätenne nousevan ylös. Jokainen teistä. Se on hienoa! Mitä on nyt tapahtunut? Jos te pidätte sielunne, niin te mitä? [Seurakunta sanoo: “Menetämme sen.”] Menetätte sen. Mutta, jos te annatte sen Jeesukselle, mitä tapahtuu? [“Me pidämme sen.”] Te tulette pitämään sen. No niin, mitä, jos Jeesus on saanut teidät tänä aamuna? Te olette Jeesuksen nyt, ettekö olekin? Te olette Jeesuksen pieniä poikia ja tyttöjä.

³¹⁵ Katsokaa näitä pikkumiehiä seisomassa täällä kyynelin. Älkää luulko, etteikö Jumala tietäisi sitä. Aamen. Huomispäivän miehiä! Kyllä. Niin se on. Aamen.

*Tuokaa heidät sisälle synnin kentiltä;
Tuokaa heidät sisälle, tuokaa heidät sisälle,
Tuokaa pienokainen Jeesukselle.*

“Oi, Kuinka Rakastan Jeesusta!” Liittykää mukaan nyt!

*Oi kuinka rakastan Jeesusta.. (nostakaa nyt kaikki kätenne ylös)
Oi kuinka rakastan Jeesusta,
Oi kuinka rakastan Jeesusta,
Koska Hän ensin rakasti mua.*

³¹⁶ Eikö se ole kaunista? Nyt Jeesus rakastaa pieniä lapsia. Anna meille sävel, sisar. Kääntykää kaikki nyt ympäri tänne minua päin, te

³⁰⁷ Ja kumartakaamme kaikki päämme, kaikkialla. Nyt sisar Gertie... [Pianisti alkaa soittamaan *Tuokaa heidät sisälle.*”]

³⁰⁸ Rakas taivaallinen Isä, tämä pieni yksinkertainen kertomus tänään koskien kauan sitten menneitä päiviä, jolloin todellinen isä ja äiti, tai todellinen uskovainen, tuli tykösi, ja he palvoivat Sinua ja uskoivat Sinua. Siellä oli ahdistus maassa tuohon aikaan. Ja kuinka me tietäisimme, vaikka täällä olisi polvistuneena tänä aamuna joku nykyaikainen pikku Mooses! Ja kuinka me tietäisimme, vaikka täällä olisi joku nykyaikainen pikku Mirjam polvistuneena tänä aamuna myös, profetissa!

³⁰⁹ Oi, Isä rakas, nämä pienet lapset rakastavat Sinua, ja he tulivat, polvistuen ristin juurelle, tietoisena, että heillä on sielu, jonka täytyy pelastua, ja he antavat sen nyt Sinulle. Sillä me olemme juuri lukeneet Sinun Sanastasi että, ”jos te menetätte sen, te löydätte sen, ja jos te pidätte sen, te menetätte sen.” Ja, Isä, he eivät halua pitää sieluaan itsellään. He haluavat antaa sielunsa Sinulle, niin että antamalla sen he löytävät Iankaikkisen Elämän. Suo se Herra.

³¹⁰ Siunaa kaikkia näitä pieniä poikia ja tyttöjä alttarin ympärillä. Siunaa äitejä ja isiä, jotka ovat täällä tänä aamuna. Oi, voikoon Sinun rakastava armosi ja laupeutesi olla heidän kaikkien yllä. Anna anteeksi meille, Herra, kaikki syntimme ja puutteellisuutemme. Ota sairaus pois keskeltämme.

³¹¹ Lähetä Enkelit! Halleluja! Jumala, Sinä, joka annoit marssikäskyn Gabrielille ja kymmenelletuhannelle Enkelille; kuinka paljon enemmän Enkeleitä on tullut ympärille, kun he ovat nähneet nämä pienet lapset polvistuneina tällä alttarilla tänä aamuna! Kaikkialla tämän alttarin ympärillä ja täällä kirkossa, seisoo Jumalan Enkeleitä. Tilastoa pitävä enkeli on täällä, kirjoittaen muistiin heidän nimensä Kirjaan. He menettävät sielunsa, niin että voivat löytää sen Kristuksessa! Suo se, Herra.

³¹² Voikoon heidän pieni elämänsä tästä päivästä eteenpäin olla suloista ja nöyrää. Voikoot he olla tottelevaisia lapsia vanhemmilleen ja Taivaalliselle Isälleen, siihen päivään asti, kun Sinä kutsut heidät Kotiin. Opasta heitä pienissä aluksissaan, niiden tullessa lähelle pyörteitä. Joka kerta, kun se jää kiinni pensaikkoon, voikoon Jumalan Enkelit työntää sen Jumalan rakkauden virtaan, Suo se, Herra. Ja tien päässä, voikoot he löytää rakastavan Kodin, ja äitinsä ja rakkaansa siellä Kirkkaudessa,

luulisin. Se oli vuonna 1933, kun pidimme kokouksia täällä. Arvaan, että suunnilleen puolet heistä on nyt mennyt, sen jälkeen.

²⁰ Ja ennustin, että ”Amerikka - heidän numero-yksi jumalansa olisi naiset.” Sitä se on. Kaikki on muotoiltu Hollywoodin mukaan. Minulla on asioita FBI tilastoista, jotka järkyttäisivät teidät palasiksi, jos vain kertoisin teille niistä ja nämä skandaalit koskien näitä elokuvatahtiä, kun yksikään heistä, tuskin, on mitään muuta kuin prostituoituja. Ja FBI paljasti sen juuri äskettäin. Minulla on se heidän omasta kortistostaan. Ja niin he kaikki asuivat ulkona, jopa nuo elokuvatahdet, kun he todistivat menneensä sisään ja poimineensa heidät mukaansa, heidän eläessään miesten kanssa, kaksikymmentäviisi ja viisikymmentä dollaria yö. Kaikkialla eri puolilla Hollywoodia ja kaikkialla, oli yksityiskoteja ja miehiä siellä, jonne he voivat lähettää heidän näiden ihmisten tykö. Ja sitä me katsomme televisiossa ja täällä ulkona näillä valkokankailla ja annamme lastemme kutsua sitä epäjumalaksi. Ja sitten kutsuisimmeko me sitä äidiksi? Se on kaukana siitä, että se olisi äiti. Se on saastaa. Sitä se on tarkalleen. Ja kuitenkin he säättävät tämän päivän rytmin. Antaa heidän käyttää jonkinlaisia vaatteita, ja tarkatkaa kuinka amerikkalaiset naiset pukeutuvat aivan heidän tavallaan ja kaikkea. Varmasti. Ja Amerikan jumala on nainen. Ei Jehova; Siitä he ovat kääntyneet pois. En nyt puhu äidille, pankaa se pois mielestänne, se on pyhä asia, josta me tulemme puhumaan; vaan minä tarkoitan naisia.

²¹ Ja muistakaa, minä ennustan, että ennen tuota suurta täydellistä hävitystä, josta en sano, että Herra on sanonut minulle tämän, mutta uskon, että me tulemme näkemään jotakin tapahtuvan, joko tämän ja vuoden ’77 välillä, tai tuohon aikaan vuonna ’77. Se voi tulla aivan tällä hetkellä. Mutta tämän ja vuoden ’77 välillä tulee joko suuri tuho tai täydellinen koko maan hävittäminen, tämän ja vuoden ’77 välillä, minä ennustin sen vuonna 1933.

²² Ennustin, että naiset tulisivat jatkuvasti moraalittomimmiksi, ja tämä kansakunta lankeaisi jatkuvasti syvemmälle, ja heillä tulisi olemaan sen kaltaisia äitejä, kunnes he tulisivat siihen, että naisesta tulisi epäjumala. Ja jonkin ajan kuluttua, että ”Amerikkaa tulisi hallitsemaan nainen.” Merkitkää se muistiin ja nähkää eikö se olekin oikein. Nainen tulee ottamaan presidentin tai jonkin suuren sellaisen paikan, jokin suuri valta Amerikassa.

²³ Sanon tämän kunnioituksella teille naisille. Kun nainen jättää keittiön, hän on poissa paikaltaan. Niin se on. Sinne hän kuuluu. Sen ulkopuolella hänellä ei ole mitään paikkaa. Ja nyt, se on heistä vaikeata, mutta minä vain sanon sen, mikä on Totuus ja mitä Raamattu sanoo. Oli tapana, että mies oli pää talossa, mutta se oli Raamatun päivinä. Enää hän ei ole. Hän on sätkynukke, tai hän on lapsenvahti tai jotakin sellaista. Ja nyt, ei, he tahtovat huolehtia koirasta, harjoittaa syntyvyyden säännöstelyä ja kuljettaa koko ajan jotakin pientä koiraa käsivarsillaan, voidakseen juosta ympäri kaiken yötä.

²⁴ Minä en puhu äidistä. Jumala siunatkoon heitä. Se nyt puolittain pitää tämän kansakunnan koossa, todellinen, hyvä, pyhä, Jumalan pelastama äiti. Oikein.

²⁵ Mutta on häpeällistä, kuinka alhaisia meidän naisemme ovat! Minulla on lehtileike, leikkasin sen irti tämän viimeisen, toisen maailmansodan jälkeen ja siinä sanotaan: "Mihin on joutunut amerikkalaisten naisten moraali, niin että miesten oltua meren takana kuusi kuukautta, neljän sotilaan vaimo viidestä oli ottanut heistä avioeron ja mennyt naimisiin jonkun toisen miehen kanssa?" He eivät voineet edes odottaa heitä tulemaan takaisin meren takaa, sotilaiden kuollessa siellä taistelukentällä! Henkilö, joka sellaista tekee, ei ole arvollinen olemaan kutsuttu äidiksi, tuolla pyhällä nimellä. Ei, ei ole. Niinpä minua on aina kutsuttu "naistenvihaajaksi", mutta en ole. Mielestäni nainen on ihmeellinen ja äiti erikoisesti. Mutta heidän pitäisi olla omilla paikoillaan, eikä ottaa miehen paikkaa, eikä ottaa Jumalan paikkaa.

²⁶ Ja tänä aamuna kuulin eräässä pyhyiden kirkossa sanottavan, että "äiti hallitsee Taivaan tähtiä", ja kaikkea sellaista. Voin kuvitella katolisten tekvän sen neitsyt Marian kohdalla ja niin edelleen sillä tavalla, palvoessaan noita kuolleita naisia, Pyhää Ceciliaa ja kaikkia sen kaltaisia, mikä on korkein muoto spiritismiä. Se on kaikki mitä se on. Kaikki, mikä on välittäjänä kuolleiden kanssa, on spiritismiä. On ainoastaan yksi Välimies Jumalan ja ihmisen välillä, ja se on Kristus Jeesus. Oikein. Ei ole mitään toista pyhää, ei mitään ulkopuolelta Herran Jeesuksen Kristuksen, Hän on ainoa, joka on Välittäjä Jumalan ja ihmisen välillä. Mutta, kun näen sen kirkoissa, jopa menevän saarnastuolin taakse, kaikki pyhyys on otettu pois Kristukselta ja on

niin mitä sille tulee tapahtumaan? [Lapset sanovat: "Me menetämme sen."] Te tulette menettämään sen. Mutta, jos te annatte sen takaisin Jeesukselle tänä aamuna, niin mitä te silloin tulette tekemään? ["Pitämään sen."] Te tulette pitämään sen ja menemään Taivaaseen. Te haluatte nyt pelastaa sielunne, ettekö haluakin? Ja te haluatte kasvaa todellisiksi äideiksi ja todellisiksi naisiksi, ettekö haluakin; todellisiksi miehiksi, saarnaajiksi ja niin edelleen? Ettekö haluakin tehdä niin? Jos te nyt haluatte tehdä sen, niin antakaa sitten sielunne Jeesukselle. Tehkää se tällä tavalla, sanokaa: "Rakas Jeesus, tämä on kaikki, mitä minulla on antaa Sinulle, sieluni, mutta vartioi Sinä minua niin kuin Moosesta."

³⁰² No niin, jos joku teistä vanhemmista haluaa myös tulla ja polvistua, jotkut teistä äideistä, ehkä, jotka haluaisitte polvistua täällä tänä aamuna. Jumala siunatkoon teitä, jos sen teette. Jos haluatte tulla ja polvistua tänne, on se hienoa. Tässä tulee äiti pienen poikansa kanssa, onko siellä joku muu?

³⁰³ Isä, kuka tahansa teistä, jos haluat olla rukoileva mies niin kuin Amram oli, tule sinä myös ja polvistu.

³⁰⁴ Äiti, jos sinä haluat olla kuten Jookebed, mikset tule suoraan tänne ja polvistu myös.

³⁰⁵ Varmasti se on jokaista varten. Minkä tähden? Koska myös sinulla on sielu. Jos te pidätte sen, mitä tulee tapahtumaan? [Seurakunta sanoo: "Me menetämme sen."] Menetämme sen. Ja, jos te annatte sen takaisin Hänelle, joka sen teille antoi, niin mitä tulee tapahtumaan? ["Me pelastamme sen."] Te pelastatte sen, iankaikkiseen Elämään. Oikein. No niin, kaikki yhdessä nyt, te kaikki, jotka tahdotte tulla, rukoilkaamme kaikki nyt näiden pienten kanssa.

³⁰⁶ Äitienpäivä, ihmeellinen päivä. Ja ehkä tänä iltana muutan aihettani ja kerron siitä, mitä tuo äiti teki, ja kuinka tuo äiti teki. Hän oli se, joka koulutti pienen poikansa johtamaan koko Israelin luvattuun maahan. Oi, hän oli todellinen äiti. Eikö hän ollutkin todellinen äiti? [Lapset sanovat: "Kyllä."] No niin, myös teillä on todellinen äiti, ja äiti rukoilee puolestanne. Hän oli todellinen isä ja isä rukoilee puolestanne. Ja nyt me kaikki rukoilemme yhdessä ja pyydämme Jeesusta auttamaan meitä.

Veli Neville, tahtoisitko tulla ja polvistua kanssamme?

²⁹⁶ “Älkää olko huolissanne, sen tulen tekemään. Se tulee saamaan parhaan huolenpidon.” Varmasti, koska se oli hänen omansa, näettehän. “Minä annan sille kaikkein parhaan huolenpidon.”

“Näetkö, että se on kaunis lapsi?” “Hyvin kaunis”, hän sanoo. “Hyvä on sitten.”

²⁹⁷ Ovi sulkeutui Mirjamille, hänen äidilleen ja pikku Moosekselle. Ja oven sulkeuduttua hän katseli kaikkialle ympärilleen. Hän sanoi: “Ja hän ajatteli, että sinä olit hänen lapsensa. Ha-ha-ha-ha-ha-ha!” Oi! Ja hän hyväili sitä.

²⁹⁸ Mitä hän oli tehnyt? Jos hän olisi pitänyt sen, mitä hän olisi tehnyt? [Seurakunta sanoo: “Menettänyt sen.”] Mutta koska hän antoi sen takaisin Hänelle, joka sen oli hänelle antanut, niin hän mitä? Löysi sen. Ja hän voi pitää sen. No niin, mitä nyt tapahtuu, jos me pidämme sielumme, mitä tapahtuu? [“Me menetämme sen.”] Me menetämme sen. Ja jos me annamme sen takaisin Hänelle, joka sen meille antoi, niin mitä tulee tapahtumaan? [“Me tulemme pitämään sen.”] Me tulemme pitämään sen. Eikö niin?

²⁹⁹ Kuinka monet teistä haluaisivat tulla tänne alttarin ympärille ja rukoilla? Haluaisitteko te tehdä sen? Ettekö haluaisi Jeesuksen huolehtivan teistä, niin kuin Hän teki tuolle pienelle lapselle? Kokoontukoon nyt sitten kaikki pienet lapset tänne alttarin ympärille. Tahdotteko tehdä sen? Tulkaa tänne, polvistukaa alttarin ympärille. Rukoilkaamme kaikki. Kaikki te pienet lapset, tulkaa nyt tänne. Pidittekö kertomuksestani? [Seurakunta sanoo: “Kyllä.”] Pidittekö siitä? Hyvä on, tulkaa nyt suoraan tänne alttarin ympärille. Tulkaa nyt. Tulkaa kaikki te pienet lapset, polvistukaa alas sinne alttarin ympärille. Oikein hyvä. Kaikki te pienokaiset siellä takana, tulkaa nyt tänne, me tulemme rukoilemaan. Hyvä on. Haluatteko tulla eteen ja rukoilla? Tulkaa ja polvistukaa alttarin ympärille. Sillä tavalla. No niin, se on hyvä. Se on aivan hienoa. Hyvä on.

³⁰⁰ Ja nyt te äidit, jotka myös haluatte tulla ja isät, polvistukaa te kaikki siellä käytävällä.

³⁰¹ Nyt haluan kysyä teiltä pieniltä lapsilta jotakin. Kuulkaahan, uskotteko te, että Jeesus rakastaa teitä aivan niin kuin Hän rakasti Moosesta? Uskotteko te, että Enkelit vartioivat teitä sillä tavalla? Nyt, Jumala antoi teille sielun. Eikö antanutkin? Jos te nyt pidätte sielunne,

annettu äidille, kaikki pyhyys on otettu pois, ja sitten he aloittavat, ja siinä se on teillä.

²⁷ Niin, mutta on olemassa jäljellä todellinenkin äiti. Ylistys Jumalalle! On aivan samoin kuin nähdessänne jonkun tekopyhän; on olemassa todellinen kristitty, joka todella elää elämän. Siinä, missä teillä on puolesta, on teillä myös vastaan. Täsmälleen. Ja nyt, sen kaltaisesta äidistä ja sen kaltaisesta lapsesta Raamatussa, me nyt haluamme puhua.

²⁸ Kuinkahan monta pientä poikaa ja tyttöä meillä nyt on täällä tänä aamuna? Jos kuulitte veli Nevillen radiolähetyksen eilen... Kuinka monet pienet pojat ja tytöt haluaisivat tulla istumaan tänne etupenkkiin, siksi aikaa, kun puhun teille? Haluaisitteko tulla tänne eteen? Täällä on kaksi, kolme, neljä viisi, täällä on kuusi istuinta ja joitakin pieniä istuimia täällä sivulla. Haluaisitteko tulla tänne eteen, jotkut teistä pienistä, jotka tulette toimeen ilman äitiänne ja haluaisitte tulle tänne eteen? Olette enemmän kuin tervetulleita!...??... [Joku sanoo: “He ovat siellä takana pyhäkouluhuoneessa.”] Pyhäkouluhuoneessa, hyvä on, se on hienoa. Tulemme odottamaan muutaman minuutin ja puhumaan, kunnes he tulevat sieltä jonkun minuutin kuluttua. Ja me kokoamme pienet mustat, ruskeat ja sinisilmäiset tänne ympärille ja puhumme kullekin heistä. Kuinka moni nyt rakastaa Herraa, sanokoon: “Aamen.” [Seurakunta sanoo: “Aamen!”] Hyvä on.

²⁹ Nyt haluan puhua äideille ja lapsille ja se on tarkoitettu heille.

³⁰ Tänä iltana, jos Herra suo, haluan puhua ensimmäisestä Jeesuksen tekemästä ihmeestä, ja kuinka se tehtiin, ja millä voimalla, ja mitä Hän teki tehdessään sen. Kuinka monet tietävät, mikä oli tuo ensimmäinen ihme, jonka Hän teki? Lausukaa se kaikki yhdessä. [Veli Branham ja seurakunta sanovat: “Muutti veden viiniksi.”] Oikein, se oli ensimmäinen Hänen tekemänsä ihme. No niin, jos Herra suo. Tutkistelllessani tänä aamuna, se vain tuli mieleeni.

³¹ Uskon näkeväni hyvät ystävämme, herra ja rouva Yekerin siellä takana, tänä aamuna. Satuini juuri huomaamaan hänet, kääntyessäni tähän suuntaan. Eräänä päivänä olin tarkastuksessa, minun täytyy käydä tarkastuksissa, koskien merentakaista palvelusta. Ja ulos tullessani, kenet tapasinkaan muuta kuin herra ja rouva Yekerin, istumassa siellä ulkopuolella toimistossa.

³² Tohtori Scheen, Louisvillessä, on hyvin hieno kristitty veli. Sanon teille, että olen todella tavannut siellä todellisen miehen, todellisen, joka

uskoo Jumalaan ja panee luottamuksensa siihen. Tiedättekö mitä? Sanon teille, että löydän useimpia tohtoreita, jotka uskovat Jumalalliseen parantamiseen, kuin mitä löydän saarnaajia. Se on totta. Puhukaa heille. Sanoin: “Tietenkin.” Ja kun hän... Ja ollessani lähdössä, hän otti kädestäni kiinni ja sanoi: “Veli Branham, sinä teet ihmiskunnan puolesta enemmän kuin minä koskaan voisin tehdä.” Hän sanoi: “Se on totta.” Hän sanoi: “Sinä voit auttaa ihmisiä, joihin minä en voisi edes koskea.” Hän sanoi: “Niin se on.”

³³ Minä sanoin: “Tietenkin, koska sinä voit ommella haavat umpeen, tai asettaa luun paikalleen, tai jotakin sen kaltaista, mutta Jumala tekee parantamisen.”

³⁴ Hän sanoi: “Se on oikein.” Aamen. Oi, pidän siitä, kun näen avomielisiä, järkeviä ihmisiä. Mielestäni kirurgit ja lääkärit ja kiropraktikot, osteopaatit, jumalallinen parantaminen ja kaikki yhdessä, jos mikään niistä voi auttaa ketä tahansa, niin minä olen sen puolesta. Ja kun teillä on lääkäri, joka tuomitsee saarnaajan, ja saarnaaja, joka tuomitsee lääkärin, ja osteopaatti tuomitsee kirurgin, ja kirurgi tuomitsee lääkärin, silloin voitte kuvitella, että jossakin siellä on itsekäs vaikutin. Se on totta, sillä jokainen niistä on todistanut, että he voivat auttaa jotakuta. Se on täsmälleen oikein.

³⁵ Nyt kysymys on mielestäni siitä, että jos meidän vaikuttimemme on oikea ja sydämemme ovat oikein ihmisten puolesta, tulisi meidän kaikkien työskennellä yhdessä auttaaksemme kanssaihmissiämme, tehdäksemme elämän heille helpommaksi. Ja sitten motiivinne on epäitsekkyyys ja te annatte ylistyksen Jumalalle, joka antaa kaikki asiat vapaasti. Aamen. Kyllä. Oi, meillä ei pitäisi olla mitään itsekkyyttä missään; sen pitäisi olla täydellistä.

³⁶ Jos kiropraktikko voi auttaa tätä, osteopaatti auttaa tätä, kirurgi auttaa tätä, ja jokin muu auttaa tätä, niin rukoilkaamme sen kaiken puolesta, aamen, että Jumala vain auttaisi kalliita ihmisiään olemaan terveitä ja onnellisia. Koska meillä ei ole kovin pitkään viipyä täällä, vain muutamia päiviä ja olemme matkalla jonnekin muualle. Niinpä se, mitä me yritämme tehdä, on saada elämä vähän helpommaksi teille, että teillä olisi hienompaa aikaa ollessanne täällä. Aamen.

³⁷ Nyt tämän ajatuksen pohjalta kumartakaamme päämme, ennen kuin avaamme Raamatun, ja puhukaamme suloiselle Pelastajallemme.

voi. Ja, kun hän tuli portille, seisoi siellä vartija suuren keihäänsä kanssa ja sanoi: “Kuka siellä menee?”

Hän sanoi: “Heinähanko heinäkuormassa.”

“Jatka edelleen.” Näettekö, kuinka Jumala tekee asiat?

²⁸⁹ Hän tuli seuraavan vartijan kohdalle. Tämä veti esiin miekkansa ja sanoi: “Kuka sinä olet? Kuka siellä menee?”

Hän sanoi: “Heinähanko heinäkuormassa.”

“Jatka edelleen.” Oi! Näettekö, kuinka Jumala tekee asiat?

²⁹⁰ Hän menee edelleen ylös palatsiin, lähtee portaita ylös ja kaikki kuninkaalliset henkivartijat tulevat esiin ja vetävät esiin miekkansa. “Kuka siellä?”

Hän sanoo: “Heinähanko heinäkuormassa.” “Jatka edelleen.”

²⁹¹ Sitten kävelee ulos mies, joka sanoo: “Oletko sinä se rouva, jota hänen majesteettinsa odottaa?”

“Kyllä.”

²⁹² “Ja onko tämä imettäjä sille lapselle, joka löytyi tänä aamuna?” “Kyllä.”

²⁹³ Hän sanoo: “Tuokaa hänet sisään.” Ja he vievät äidin sisään.

²⁹⁴ Ja tämä pieni prinsessa tulee ja kysyy: “Tiedätkö sinä mitään lapsenhoidosta?” Hän sanoo: “Kyllä, teidän majesteettinne.”

Hän sanoo: “Katso tätä lasta. Eikö se olekin kaunis?”

“Kyllä, teidän majesteettinne. Kyllä.”

Hän sanoo: “Tiedätkö kuinka imettää lasta?”

“Kyllä, teidän majesteettinne. Varmasti tiedän.”

²⁹⁵ “Hyvä on”, hän sanoo, “minä annan palkaksesi kolmesataa dollaria viikossa.” Hmm! Eikö Jumala ollutkin hyvä? Ja hän sanoo: “Ja sinulle on varattu palatsin parhaat huoneet ja ruokasi tullaan lähettämään sinulle. Sinun ei tarvitse edes tulla sieltä ulos valmistamaan omia ruokiasi.” Hän sanoo: “No niin, tässä on lapsi, ole varovainen. Älä pudota sitä.”

“Oi, ei huolta. Älkää olko huolissanne, en tule pudottamaan sitä.” “Pidä siitä parasta huolta.”

²⁷⁹ Hän sanoo: “Oi, lapsella on kaikki hyvin, äiti. Anna minulle jotakin syötävää. Oi, olen niin onnellinen!

“Mutta mitä sille tapahtui?”

²⁸⁰ “Antakaa minulle jotakin syötävää, olen aivan nälkään kuolemassa.” Voitteko te kuvitella sitä?

²⁸¹ Äiti sanoo: “Mirjam! Tämä on äitisi ja isäsi. Missä lapsi on?”

²⁸² Hän sanoo: “Äiti, minähän sanoin sinulle. Näin lapsen, ja sillä on kaikki hyvin. Ja nyt, äiti, anna minulle jotakin syötävää, olen nälkään kuolemassa.” Tehän tiedätte, aivan niin kuin teillä on, tullessanne kotiin koulusta; oi, yksinkertaisesti täytyy saada jotakin.

Niin hän meni ja valmisti hänelle voileivän. Hän sanoo: “Kerro nyt minulle.”

²⁸³ Ja Mirjam laittaa “Jam, jam,jam”, syöden sillä tavalla, tiedättehän. Hän sanoo: “Äiti?”

Tämä sanoo: “Niin, mitä tapahtui lapselle?”

²⁸⁴ Ja hän kertoi asian. Ja hän sanoi: “Äiti, mene ja pakkaa matkalaukuun parhaat vaatteesi, koska sinä tulet huolehtimaan lapsesta.” Oi! Oi! Oi! “Mitä?”

²⁸⁵ Jos te menetätte sen, te löydätte sen jälleen. Eikö niin? Jos te pidätte sen, te menetätte sen. Jos te annatte sen, menetätte sen, te löydätte sen. Onko se oikein?

²⁸⁶ Ja pieni Mirjam, hän vain jatkaa syömistään. Hän sanoo: “Kyllä.” Ja hän sanoo: “Sinä menet palatsiin tänään. Ja ei vain sitä, vaan sinulle annetaan kolmesataa dollaria viikossa ja maan parhaat huoneet, pitääksesi huolta omasta lapsestasi.”

²⁸⁷ Se oli ensimmäisen kerran koko maailman historiassa, kun äidille maksettiin oman lapsensa imettämistä. Näettekö, kuinka Jumala tekee sen? Halleluja! Imettää omaa lastaan ja saa kolmesataa dollaria viikossa siitä ja maan parhaat huoneet. Jumala tekee asioita, eikö teekin? Eikö kannatakin rukoilla? [Seurakunta sanoo: “Kyllä.”] Eikö olekin hyvä rukoilla? [“Aamen.”]

²⁸⁸ Niinpä hän pakkaa pienen matkalaukun valmiiksi. Me tulemme nyt kiirehtimään, koska lopetamme muutaman minuutin kuluttua. Niin hän pakkasi matkalaukkunsa ja katusi alas hän meni niin lujaa kuin mennä

³⁸ Ystävällinen taivaallinen Isämme, me tulemme nöyrästi tänä aamuna Sinun läsnäoloosi, ja kiitämme Sinua yli kaiken sen, mitä koskaan oli maan päällä, tai koskaan tulee olemaan, Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta. Sillä Hän oli Se, joka toi ihmisen ja Jumalan yhteen ja sovitti meidät kurjat, arvottomat, jumalattomat muukalaiset. Oman valintamme mukaan me olimme poissa Jumalasta ja olimme menneet pois Hänestä. Ja Hän oli niin hyvä tullakseen, kun me vielä olimme Jumalaa miellyttämättömiä, ollessamme syntisiä, poissa Jumalasta, Hän sovitti meidät takaisin Isälle, oman Verensä vuodattamisen kautta.

³⁹ Kuinka me kiitämmekään Sinua Hänestä! Ja tänään Hän seisoo Ainoana Välimiehenä Jumalan ja ihmisen välillä, joka voi saada rukouksen tulemaan Jumalan Läsnäoloon, oman Verensä perustuksen kautta, jonka Hän vuodatti maasta Kirkkauteen. Tullen tähän maahan tallin kautta, seimessä syntyneenä. Mennen pois maasta kuoleman rangaistuksen kautta. Maa ei Häntä halunnut, Taivas ei voinut Häntä vastaanottaa, koska Hän oli syntinen, Hänellä oli meidän syntimme yllään. Maa ei halunnut Häntä, he hylkäsivät Hänet: “Pois sen kaltaisen henkilön luota!” Hänellä ei ollut edes paikkaa syntyä, tai paikkaa kuolla. Ja Hän riippui Taivasten ja maan välillä; Taivas ei voinut vastaanottaa Häntä, ei myöskään maa halunnut Häntä. Ja Hän kuoli joka tapauksessa, pelastaakseen meidät synnistä, parantaakseen sairautemme, antaakseen meille ilon ja mukavan olemisen ollessamme täällä maan päällä. Mikä Pelastaja! Oi, kuinka me kiitämmekään Sinua Hänestä!

⁴⁰ Oi Jumala, olkoon jokainen sydämemme jumalointi vuodatettu Hänelle, ja yksin Hänelle. Voikoon jokainen kunnianosoitus ja jokainen palvonta, kaikki, mikä tulee huuliltamme tai sydämeistämme, voikoon se olla laskettu Hänen ylleen, joka on sen kaiken arvoinen. Hän, joka istui Valtaistuimelle eräänä päivänä, Kirja kädesssä, eikä kukaan ihminen Taivaassa tai maan päällä ollut arvoinen tai kykenevä edes katsomaan tuohon Kirjaan, tai irrottamaan niitä sinettejä, joilla Se oli sinetöity. Ja tämä Karitsa, joka oli teurastettu maailman perustamisesta, tuli, otti Sen Hänen kädestänsä, avasi sinetit ja irrotti Sanan, ihmisille.

⁴¹ Ja Isä, me rukoilemme tänään, että Hänen Pyhä Henkensä tulisi irrottamaan sydämemme kaikesta sen pimeydestä, irrottaisi kielemme kaikesta siitä, mikä on alhaista, antaisi anteeksi kaikki meidän syntimme

ja ottaisi pois kaiken pimeyden ja muuttaisi asumaan sydämiimme tänä aamuna.

⁴² Ja erikoisesti nämä pienet lapset, Jumala, siunaa heitä, heidän istuessaan täällä tänä aamuna suloisten äitiensä kanssa. Jumala, kuinka me kiitämme Sinua äitiydestä, todellisista naisista! Kaiken tämän pimeyden, epäjumalanpalvonnan, saastan ja maailman turmeluksen keskellä, meillä kuitenkin on todellisia, aitoja äitejä. Kuinka me kiitämme Sinua heistä! Nuoret ja vanhat, samalla tavalla, me kiitämme Sinua Isä, todellisesta äitiydestä. Ja me rukouksemme Jumala, että Sinä siunaisit heitä.

⁴³ Nähdessämme heidän istuvan täällä tänä aamuna, monien veljemme ja sisartemme, rinnassaan valkoiset ruusut tai neilikat, näiden kukkien merkityksessä sitä, että heidän kallis pyhä äitinsä on siirtynyt ajan esiripun tuolle puolen; eivät kuolleina, vaan ainaisesti elävinä. Jonakin päivänä he myös tulevat tuolle virralle ja siellä he tulevat näkemään hänet uudestaan, toisella puolella. Monilla on punaiset ruusut, merkiten, että heidän äitinsä yhä on täällä. Me kiitämme Sinua siitä.

⁴⁴ Rukoilen, että Sinä siunaisit meitä yhdessä tutkiessamme Sinun Sanaasi, sillä me pyydämme sitä Kristuksen Nimessä. Aamen.

⁴⁵ Siunatkoon Herra nyt teitä. Ja me menemme suoraan Sanaan tänä aamuna. Nyt ensin, ennen tätä pientä näytelmää, ajattelin äitien ja pienten lasten... He luultavasti kuulevat minua, koska tämä mikrofoni on melko voimakkaalla. Ja tulen antamaan sen pienen näytelmän muodossa, koska olen pannut merkille kokouksissani, että joskus näytelmät auttavat melkoisesti. Eikö teidänkin mielestänne ole niin? Nämä pienokaiset ymmärtävät sen paremmin. Katselen juuri paria pientä kirkassilmäistä poikaa, jotka istuvat siellä katsellen minua, jotka tulevat olemaan huomispäivän miehiä, jos vielä on huomina.

⁴⁶ Ja nyt ennen kuin meillä on mitään näytelmää tai mitään muuta kirkossa tehtävää, täytyy sillä olla Raamatun tausta. Aamen. Ensimmäiseksi, menkäämme kaikki Matteuksen. 16. lukuun ja 25. jakeeseen ja me luemme nämä jakeet. Ensin, lukiessamme, valmistautuessamme, ehkä siinä vaiheessa nämä pienemmät ovat tulleet ulos luokastaan. Nyt Matteuksen 16:25, me luemme tämän.

Sillä kuka tahansa tahtoo pelastaa elämänsä menettää sen: ja kuka tahansa tahtoo menettää elämänsä minun tähteni löytää sen.

palatsissa. Ja jos tiedät missä on heprealainen nainen, joka imettää, joka voi imettää tämän lapsen... Tämä on minun lapseni.”

Hän sanoo: “Kyllä, teidän majesteettinne, minä noudan teille sellaisen.”

²⁷⁰ Hän sanoo: “Odotahan nyt hetkinen! Ennen kuin menet linnaan, sinulla täytyy olla tunnussana. Meillä on kunakin päivänä tunnussana. Ja tuo tunnussana, tiedätkö mikä se on? Se on ‘Heinähanko heinäkuormassa.’” Hän sanoo: “Se sinun täytyy sanoa päästäksesi lävitse portista.”

²⁷¹ Niin pikku Mirjam lähtee kotiin, niin lujaa kuin mennä voi, ja hyppää yli muurin ja juoksee katuja alas ja toista ylös niin lujaa kuin mennä voi. Ja hän juoksee sisälle.

²⁷² Ja Amram on juuri tullut kotiin. Ja Jookebed... Oi, he ovat niin surullisia, ihmetellen mitä on tapahtunut. Jookebed sanoo: “Lapsiraukkani! Lapsiraukkani!”

²⁷³ Amram sanoo: “Kuulehan nyt.” Hän sanoo: “Tulin juuri hetki sitten tuon paikan ohi täällä kadulla, ja tuo äitiparka on pitänyt kaikki ylhäällä koko päivän. He tulivat tätä kautta tänä aamuna ja murskasivat jokaisen lapsen pään naapuristossa.”

Ja hän sanoi: “Kuinka he kirkuivatkaan ja itkivät! En tiedä nyt, miten lapsesi kanssa on käynyt, missä se on, missä lapsemme onkin, Jumala tulee huolehtimaan siitä.”

²⁷⁴ Juuri silloin joku... [Veli Branham koputtaa saarnastuoliin.] “Oi! Siellä he nyt ovat ovella.” Niin he menivät katsomaan, eivätkä he olleetkaan siellä, vaan se oli Mirjam.

²⁷⁵ Äiti sanoo: “Oh! Se on Mirjam! Tule sisälle kulta! Mitä tapahtui lapselle?” Hän sanoo: “Äiti, olen niin nälkäinen.”

Äiti sanoo: “Mutta mitä tapahtui lapselle?”

²⁷⁶ Hän sanoo: “Olen melkein kuolemassa nälkään, äiti.” Hän sanoo: “Oi, ylistys Herralle! Halleluja! Olen melkein nälkään kuollut, äiti.”

Hän sanoo: “Mutta mitä tapahtui lapselle?”

²⁷⁷ Mirjam sanoo: “Äiti, olen niin nälkäinen, että voisin syödä kaiken mitä talossa on.”

²⁷⁸ Hän sanoo: “Me laitamme sinulle jotakin syötävää, mutta mitä tapahtui lapselle?”

lapsensa virran vietäväksi tällä tavalla, odottaen sen ajautuvan maihin jossakin. Oi, isäni on niin paha! Mutta tätä hän ei tule tappamaan, koska tämä on minun.” A-ha, näettekö kuinka Jumala tekee?

²⁶¹ Hän nostaa sen ylös ja [Veli Branham jäljittelee suutelemisen ääntä.] suutelee sitä. Ja lapsi itkee. Ja sen itku lämmittää hänen sydäntään. Hän sanoo: “Pikku raukka.” Hän sanoo: “Minä otan hänet ja annan hänelle nimen.” Ja siinä hän sai nimensä.

²⁶² Mikä oli hänen nimensä? [Seurakunta sanoo: “Mooses.”]; Mooses. Ja Mooses merkitsee “vedestä otettu”. Näettekö?

²⁶³ Hän sanoo: “Annan hänelle nyt nimen Mooses, ja hän tulee olemaan minun oma lapseni. Minä tulen pitämään hänet.” Mutta nyt hän sanoo: “Mutta minä olen neito, enkä voi imettää häntä. Minulla ei ole mitään tapaa ruokkia häntä.” Heillä ei ollut näitä pulloja ja muita asioita silloin. Naiset eivät tupakoineet niin kuin he nyt tekevät, he eivät myrkyttäneet itseään. Ja niin hän sanoo: “Mitä minä nyt tulen tekemään?”

²⁶⁴ Ja eräs heistä sanoo: “Minäpä sanon sen, teidän majesteettinne, etsin imettäjän lastasi varten.”

“Oi”, hän sanoo, “sepä hienoa.”

²⁶⁵ Ja Jokin pieni ääni puhui, Enkeli siellä pensaassa, sanoen: “Mirjam, siinä on tilaisuutesi! Siinä on tilaisuutesi!” Pieni Mirjam juoksee esiin. Ja ääni jatkaa sanoen: “Älä sano mitään muuta, mene vain sinne ja sano, että sinä etsit sille imettäjän, ja mene noutamaan äitisi.”

Hyvä on, niin hän sen sanoo. Hän sanoo: “Teidän majesteettinne!”

²⁶⁶ Nyt tavallisesti hän olisi sanonut: “Mitä sinä täällä teet?” Mutta katsokaahan, Jumala piti sen kaiken peitossa. Miksi? Hänellä oli kymmenentuhatta Enkeliä marssilla. Näettekö? Hänen ohjelmansa tulisi toteutumaan. Hänellä oli siellä seisomassa kymmenentuhatta Enkeliä.

²⁶⁷ Ja ensimmäiseksi hän sanoo: “Niin, pikku kulta, mitä sinä teet täällä?”

²⁶⁸ Hän sanoo: “Näin sinut juuri tuon lapsen kanssa.” Hän sanoo: “Minä tiedän, missä on mukava äiti huolehtimaan lapsestasi sinulle.”

²⁶⁹ Hän sanoo: “Mene, nouda hänet ja sano hänelle, että minä tulen antamaan hänelle kolmesataa dollaria viikossa tämän lapsen hoitamisesta ja annan hänelle sitä varten kokonaisen huoneiston

⁴⁷ No niin, tämä on hyvin tärkeä Kirjoitus. Lukekaamme se kaikki yhdessä. Mitä sanotte? Jokainen, pienet lapset ja kaikki yhdessä nyt. [Veli Branham ja seurakunta lukevat seuraavan Kirjoituksen yhdessä.]

Sillä kuka tahansa tahtoo pelastaa elämänsä menettää sen: ja kuka tahansa tahtoo menettää elämänsä Minun tähteni löytää sen.

⁴⁸ Tiedätekö, pojat ja tytöt, ja tiedän vanhempien tulevan nauttimaan tästä samoin kuin lastenkin. Mutta tuo Kirjoitus on niin tärkeä! Ja jotkut Kirjoitukset olivat niin tärkeitä, että Jumala pani ne kaikkiin neljään Evankeliumiin; Matteukseen, Markukseen, Luukkaaseen ja Johannekseen. Mutta, tämä on niin tärkeä, että Hän on pannut sen kuusi kertaa Evankeliumiin Kuusi kertaa tämä tuli Hänen, Jeesuksen omilta huulilta.

⁴⁹ Nyt, Markuksessa, me menemme sinne Markuksen 8. lukuun ja aloitamme jakeesta 34, ja tulen lukemaan jotakin sieltä. Ja haluan teidän panevan tässä jälleen tässä merkille pienen jatkuvuuden siinä, missä Jeesus puhui sen. Ja muistakaa, Hän pani sen kuusi kertaa Evankeliumiin, niin että se olisi varmaa! Kaksi on todistaja, mutta Hän pani kolme kertaa tuon kaksi, näettekö, niin että te varmasti tulisitte ymmärtämään sen.

Ja kun hän oli kutsunut kansan tykönsä, ynnä myös opetuslapsensa, hän sanoi heille: Kuka tahansa haluaa tulla minun perässäni, hän kieltäköön itsensä, ja ottakoon ristinsä, ja seuratkoon minua.

⁵⁰ No niin, yksi kääntäjistä panee sen muotoon: “Ottakoon ristinsä ja seuratkoon Minua päivittäin.” No niin, nyt 35. jae. Kuunnelkaa.

Sillä kuka tahansa tahtoo pelastaa elämänsä menettää sen; mutta kuka tahansa menettää elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen.

Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, jos hän voittaisi omaksensa koko maailman, ja menettäisi oman sielunsa?

Tai mitä ihminen antaisi vaihdossa sielustaan?

⁵¹ Ottakaamme nyt tämä 35. jae ja lausukaamme se yhdessä. Hyvä on. Sanokaamme se yhdessä. Me otamme Markus 8:16 ja sanomme sen nyt yhdessä; Markus 8:16, suokaa anteeksi, Markus 8:16...35. Ei, minulla on se yhä väärin. Markuksen 8. luku, 35. jae. Nyt meillä on se oikein.

Lukekaamme se. [Veli Branham ja seurakunta lukevat seuraavan Kirjoituksen yhdessä.]

Sillä kuka tahansa tahtoo pelastaa elämänsä menettää sen; mutta kuka tahansa menettää elämänsä minun tähteni ja evankeliumin tähden, hän pelastaa sen.

⁵² Eikö olekin ihmeellistä? Nyt me menemme eteenpäin pienen kertomuksemme kanssa, kun lapset tulevat ja ottavat paikkansa. Ja järjestysmiehet valvovat heitä, rauhoittavat heitä ja katsovat voisivatko saada heidät tänne, kun aloitamme kertomuksemme.

Me tulemme perustamaan tämän tänä aamuna näytelmälle. Ja minä monta kertaa, tässä muutama päivä sitten minä...

⁵³ Uskon, että veli ja sisar Wood olivat kanssani siellä viimeisessä kokouksessa, kun puhuin Kristittyjen Liikemiesten aamiaisella. Tein sen näytelmän tapaan Sakkeuksesta vuorivaahterapuussa, Jeesuksen tullessa ohitse ja kuvailin sitä, kuinka hän otti roskapöntön, tiedättehän, ja nousi ylös puuhun, nähdäkseen Jeesuksen. Ja tämä liikemies oli istumassa siellä ylhäällä puussa, tiedättehän, kätkeytyneenä Jeesukselta. Eikä Jeesus tiennyt, missä hän oli, ja hän sanoi: "Oi, he sanovat, että tuo Mies tietää ja ennalta kertoo asioita, ja tiesi missä tuo kala oli, jolla oli... Sitä minä en usko." Ja Jeesuksen lähestyessä puuta hän sanoi: "Hyvä on, Hän ei voi nähdä minua, olen istumassa täällä ylhäällä puussa."

⁵⁴ Ja Jeesus pysähtyi, katsoi ylös sanoen: "Sakkeus, tule alas." Hän ei ainoastaan tiennyt hänen olevan siellä ylhäällä, vaan Hän tiesi myös kuka hän oli.

⁵⁵ Niinpä uskon pienen näytelmän joskus auttavan vanhempiakin, vanhoja poikia ja tyttöjä, aivan samoin kuin nuorempiakin.

⁵⁶ Ja nyt te voitte kysyä minulta sen jälkeen, kun tämä on ohitse: "Veli Branham, mistä sinä saat nämä tiedot näistä henkilöistä ja nimistä?" Joidenkin kohdalla heistä, olen saanut apua hyvältä ystävältäni, veli Booth-Clibbornilta. Ja toisien kohdalla, Joosefuksesta, tuolta suurelta historioitsijalta. Ja sitten historiaa käsittelevistä kirjoista, joita olen lukenut tästä tapahtumasta ja niin edelleen. Siten olen saanut tietoja tätä varten, antaakseni tämän näytöksen tänä aamuna.

⁵⁷ Näen pienokaistemme olevan nyt tulossa ulos ja tänne tätä kertomusta varten tänä aamuna, jonka tulemme antamaan heille. Nyt te pienet pojat ja tytöt, jos voitte, niin monet kuin tahtovat, tulkaa suoraan

²⁵³ Ennen pitkää, tässä tulee joitakin suuria vahvoja tummia miehiä, kantaen kantotuolia tällä tavalla. Ja neidot seuraavat mukana ja he laulavat. Ja tässä tulee nainen, ja hänellä on suuri kultainen vanne päänsä ympärillä, jossa edessä on suuri käärmä suu avoinna tällä tavalla. Ja hän on mukavan näköinen nainen ja hän laskeutuu alas kantotuolista. Ja hänellä on yllään todella kauniit viitat. Ja kuulen erään neidoista sanovan: "Teidän majesteettinne, uskotteko veden olevan lämmintä tänä aamuna?"

²⁵⁴ Mirjam sanoo: "Majesteettiko? Oi, sen täytyy olla kuninkaallinen, joten minun täytyy olla puistoalueella. Ja jos he tavoittavat minut täältä, niin mitä he tulevat tekemään minulle?"

²⁵⁵ Hyvä on, hän laskeutuu alas, kun nämä suuret tummat miehet laskevat kantotuolia alas tällä tavalla, kävelee veden partaalle ja sujauttaa pois kenkensä. Ja eräällä neidoista on pyyheliinat ja toisella on saippua. Ja hän valmistelee menoa aamukylpyynsä ja niin hän sujauttaa kengät pois jaloistaan ja sanoo: "Työnnän varpaani veteen, nähdäkseni onko se vielä lämmintä. Oi, se on juuri mukavaa, aivan... Mikä on tuo tuolla?"

²⁵⁶ "Oh!" Pikku Mirjam sanoo: "Ohoh, hän on huomannut sen." "Oi", hän sanoo, "onko se krokotiili?"

²⁵⁷ Yksi noista suurista vahvoista miehistä sanoo: "Hetkinen, otan selvää asiasta." Spläsh, spläsh, spläsh, hän kävelee veteen. Poimii sen ylös tällä tavalla ja kävelee takaisin. Hän sanoo: "Teidän majestettinne!" Antaa sen erälle neidoista, joka vie sen hänelle tällä tavalla ja asettaa sen maahan.

²⁵⁸ Hän sanoo: "Mikä se on? Whew, se haisee! Se on kokonaan tervattu. Katsokaapa tätä, siinä on reikä kannessa."

²⁵⁹ Ja Mirjam sanoo: "Oi, se tietää menoa pikku veljelleni! Pikku veljeni on mennyttä!"

²⁶⁰ Ja niin he avaavat sen sillä tavalla. "Oi, se on pieni lapsi!" Ja se alkaa... Kaikkein sievin lapsi maailmassa! Ja oi, Jumala, joka voi aiheuttaa vihaamisen, voi aiheuttaa rakastamisen; ja kaiken äidinrakkauden, minkä Hän voi panna ihmissydämeen, sen hän panee tuon tytön sydämeen. Ja hän sanoo: "Se on yksi näistä hepr-... Tiedän mikä se on. Se on tuo ilkeä isäni! Hän on niin ilkeä. Hän määräsi kaikki nuo heprealaislapset tapettaviksi. Ja yksi noista äideistä on heittänyt

pelkäävät Häntä.” Hänellä on kymmenentuhatta heitä valmiina marssimaan nyt.

²⁴⁶ Pieni Mirjam, hän kulkee mukana. Hän kiipeää tämän suuren kivenlohkareen yli ja tirkistää sen yli tällä tavalla. Ja hän katsoo alas, tarkaten tuota pientä arkkia. Se jatkaa edelleen alas virtaa ja menee näiden lippujen lävitse. Jonkin ajan kuluttua se jää kiinni sinne. Mirjam sanoo: “Oh! Oi, ihmettelenpä mitä nyt tapahtuu?”

²⁴⁷ Ja hänen isänsä oli sanonut hänelle: “Älä nyt anna kenenkään nähdä sinun tarkkailevan sitä. Jos joku tulee, toimi niin kuin et edes näkisi sitä, mene johonkin toiseen suuntaan, Älä ensinkään toimi niin kuin tarkkailisit sitä, jatka vain menoasi.” “Hyvä on”, hän sanoi.

²⁴⁸ Se kulkee alas virtaa ja jää kiinni. Ensimmäiseksi se kiinnitti suuren kalastajajoukon huomion. Ja hän toimi kuin olisi ollut vain pieni tyttö kävelyllä. Se oli nyt noin kello kymmeneltä päivällä ja hän vain kävelee alas virran rantaa ja vilkuilee sivulle taakseen nähdäkseen, minne se on menossa.

²⁴⁹ Jonkin ajan kuluttua se kulkee toisen ryhmän ohitse. Hän vain jatkaa tarkkaamista; menen hieman pidemmälle. Se yhä jatkaa matkaansa eteenpäin.

²⁵⁰ Jonkin ajan kuluttua vastassa on suuri muuri. “Oi, se menee tämän muurin taakse!” Mitä hän nyt tekisi? Hän ei tiedä mitä tehdä. Niinpä, koska hän ei pääse muurin yli, hän vain kahlaa ulos veteen ja kulkee sen ohi sillä tavalla. Ryömii rannalle ja jatkaa kävelyään.

²⁵¹ Ensimmäiseksi, hän huomaa olevansa kauniissa puutarhassa. Kukat kukkivat kaikkialla, ja on niin kaunista. Nyt kuunnelkaa hetken. Tarkatkaa nyt, pienet tytöt. On kauniita kukkia ja, oi, puut ovat kaikki hoidettuja. Se näyttää niin kauniilta. Se on puisto. “Oi”, hän sanoo, “katsohan tuota ja tuota! Oi! Minä olen faaraon palatsin puistossa. Mitä minä täällä tulen tekemään? Jos he saavat minut kiinni täältä, oi, mitä he tulevat tekemään minulle?”

²⁵² Ja hän tarkkaa. Siellä menee tuo pieni arkki ja näyttää kuin se olisi pysähtynyt sinne veteen, se vain kelluu ympäri siellä vedessä. Ihmettelenpä miksi? Ja hän kuulee jonkun puhuvan. Hän livahtaa pensaiden alle piiloon. Hän istuu siellä ja katselee sieltä ulos tällä tavalla, näettehän, pieni Mirjam. Mutta hän katselee ja näkee sen.

tänne eteen. Meillä on viisi tai kuusi tyhjää penkkiä. Jos haluatte tulla tänne, olemme siitä iloiset. Tulette juuri oikeaan aikaan pientä näytelmää varten täällä.

⁵⁸ Ja nyt siitä, kuinka sain nämä tiedot, kuinka sain tietää sen. Joku voi olla vähän piikikäs ja sanoa: “Mutta minä en koskaan lukenut tuota osaa Raamatusta.” Mutta, jos et tehnyt sitä, on historia poiminut sen talteen, näettehän. Niinpä se on kaikki samaa kertomusta, se on vain annettu pienen näytelmän muodossa.

⁵⁹ Ja niinpä... Juuri niin sillä tavalla! Onko tuo pikkuveljesi? Hän on todella sinun näköisesi. Ja voidaan sanoa, että hän on hieno poika. Hyvä on.

⁶⁰ Haluatteko nyt tulla tänne eteen ja istua täällä? Siellä on kaksi tai kolme pientä tyttöä. Se on hienoa. Nyt haluan... Tämä pieni kertomus tänä aamuna on näitä pieniä poikia ja tyttöjä varten. Collinsin neidit, uskon, että se olette te siellä ja tämä toinen pikkusisko; tule suoraan tänne eteen, kulta, ja istu alas. Kyllä, tässä on paikka, jos tuo rouva siirtäisi käsilaukkuaan. Ja sitten tällä puolella on pari istuinta täällä.

⁶¹ Haluan nämä pienet pojat ja tytöt tänne eteen, niin että voin puhua heille. Meillä on täällä joitakin tuoleja. Katsokaamme voisimmeko saada joitakin tuoleja. Kyllä. Jotkut heistä auttavat meitä saamaan ne tänne, niin että ette jää ilman istuinta. Ne ovat vain näitä pieniä poikia ja tyttöjä varten. Oi, eikö se olekin hienoa? Se on nyt... Uskon, että teillä on muutama lisää, veli Neville, näen parin muun lapsen olevan tulossa. Ja se on hienoa!

⁶² Kuinka monia äitejä on täällä. Kohottakaa kätenne. Oi, se on hienoa! No niin, se on hienoa.

⁶³ Nyt, jos te pienet tytöt siellä takana haluatte tulla tänne eteen, niin tehkää niin, jos olette tarpeeksi vanhoja olemaan poissa äitinne luota. Ja, jos mami haluaa tuoda sinut tänne, niin sano hänelle, että tekee niin, se on myös mamia varten. Hyvä on nyt.

⁶⁴ Sanon teille lapsille, että me juuri luimme erään jakeen. Tahtoisitteko te kaikki lausua sen kanssani? Lausuisitteko te tämän jakeen kanssani? Se löytyy Matteuksen 16. luvusta ja 25. jakeesta, josta me tulemme puhumaan. Nyt nämä pienet... Jokainen pieni poika ja tyttö tänä aamuna, sanokaa tämä kanssani nyt.

Pyhän Matteuksen [Pojat ja tytöt sanovat: “Pyhän Matteuksen”] 16. luku [“16. luku”] 25. jae. [“25. jae.”] Lausukaa nyt kanssani: “Sillä kuka tahansa pelastaa elämänsä,” [“Sillä kuka tahansa pelastaa elämänsä,”] “menettää sen,” [“menettää sen”] “ja kuka tahansa tahtoo menettää elämänsä Minun tähteni, pelastaa sen.” [“ja kuka tahansa tahtoo menettää elämänsä Minun tähteni, pelastaa sen.”] Pelastaa sen! Kyllä, sanokaamme se uudestaan: “Kuka tahansa” [“kuka tahansa”] “menettää elämänsä” [“menettää elämänsä”] “Minun tähteni” [“Minun tähteni”] “pelastaa sen.” [“pelastaa sen.”] Ihmeellistä!

⁶⁵ No niin, pojat ja tytöt, tiedättekö mitä? Maailmassa on paljon todella arvokkaita asioita. Ja yksi niistä asioista on mukananne tänään, se on se sielu, joka on tuon ruumiin sisäpuolella. Ja se on kaikkein arvokkain asia maailmassa teille. Onko se oikein, äiti? Sanokaa: “Aamen.” [Äidit sanovat: “Aamen.”] Kaikkein arvokkain asia, mitä teillä on, on teidän sielunne. Ja nyt, jos te pidätte sielunne, te tulette menettämään sen. Ja jos te menetätte sielunne, silloin te tulette pelastamaan sen; jos te menetätte sielunne Jeesukselle, näettehän. Jos te uskotte Jeesukseen, te tulette Hänen opetuslapsikseen. Ja sitten, jos te annatte elämänne Jeesukselle, kun olette näin nuoria, niin silloin te tulette... Hän tulee pelastamaan sen iankaikkiseen Elämään. Mutta, jos te haluatte pitää sen, te tulette menettämään sen; kyllä, te tulette menettämään sen. Jos te haluatte toimia niin kuin nämä toiset tytöt ja pojat täällä ympäristössä, menette ulos ja teette niin kuin he tekevät, silloin te tulette menettämään sen. Mutta, jos te haluatte antaa elämänne Jeesukselle, silloin te tulette pelastamaan sen iankaikkisesta iankaikkiseen.

⁶⁶ No niin, muistakaa se nyt, että kaikkein arvokkain asia koko maailmassa on teidän pieni sielunne. Ja jos te pidätte sen, te tulette menettämään sen; jos te annatte sen Jeesukselle, te pelastatte sen. Voisitteko sanoa sen kanssani? Sanokaa: “Jos minä pidän sen,” [Pojat ja tytöt sanovat: “Jos minä pidän sen”] “tulen menettämään sen” [“tulen menettämään sen”] “ja, jos minä annan sen Jeesukselle,” [“ja, jos minä annan sen Jeesukselle,”] “tulen pelastamaan sen.” [“tulen pelastamaan sen.”] Siinä se on! Nyt te ymmärrätte sen. Eikö se...

⁶⁷ Kaikki äidit, jotka ajattelevat, että se oli hienoa, sanokaa: “Aamen.” [Äidit sanovat: “Aamen!”] Oi, se on hienoa, se on hyvä.

⁶⁸ Katsokaahan nyt, on yksi asia, jonka te voitte tehdä. No niin, menkää eteenpäin. Jos he tahtovat toimia sillä tavalla ja pitää

²³⁶ Ja pikku Mirjam, hän seisoo siellä yhä katselemassa. Hän sanoo: “Oi, oi.”

²³⁷ Isä sanoo: “Tulehan nyt, Mirjam, on tulossa päivä. Tule, kukot jo kiekuvat aamua. Tule, on tulossa valoisaa. Tule kultaseni, menkäämme!”

²³⁸ Hän sanoo: “Oi, isä! Ole hyvä ja anna minun seistä täällä anna minun vartioida sitä ja nähdä mitä tapahtuu. Tulen takaisin kotiin jonkin ajan kuluttua.”

²³⁹ “Oi,” [Veli Branham napsauttaa sormiaan.] “se on hyvä ajatus, Mirjam, ehkä se käy päinsä. Jää sinä vain seisomaan ja tarkkaamaan mitä tapahtuu.”

“Hyvä on, minä tarkkaan sitä.”

²⁴⁰ “Kiirehdi sitten kotiin jonkin ajan kuluttua. Katso mitä tapahtuu ja tuo sitten meille uutisia, mitä on meneillään.”

“Kyllä, isä.” Ja niin heidän täytyi kiirehtiä kotiin.

²⁴¹ Pikku Mirjam, hän seisoo siellä ja hän tarkkaa. Ennen pitkää tulee valoisaa. “Oi, oi, oi, mikä tuo on, joka on tulossa sinne? Sehän on puupölkky. Ei. Onko se alligaattori? Oi, se kääntyi pois.”

²⁴² A-ha! Mitä se näki? Se näki jotakin, mitä ihmiset eivät näe. Näettekö? Tuo pieni lasti oli menossa, kelluen siellä virran mukana. He ajattelivat, ettei siinä ollut perämiestä, he ajattelivat, ettei siinä ollut kapteenia. Siinä oli. Ne olivat kokoontuneet kaikki alle ympärille.

²⁴³ Tässä tulee pieni krokotiili, sanoen: “Oho, katsohan tuota.” Tässä se tulee, kelluen sillä tavalla, se sanoo: “Oi, ei. Ei, ei.” Tuota lastia ette voi lähestyä. Siellä oli lastina orjuudesta vapauttaja, vapauttamaan miljoona juutalaista, jotka tarvitsivat orjuudesta vapauttamista. Kaikki helvetin perkeleetkään eivät voineet koskea häneen. Alaspäin virran mukana se kellui, tämä pieni tervattu arkki.

²⁴⁴ Jonkin ajan kuluttua se joutuu pyörteeseen. “Oi, oi”, sanoo Mirjam, “katso tuota pyörrettä siellä! Katso kuinka se pyörittää sitä tuolla tavalla!” Ja ennen kuin huomaattekaan, yhtäkkiä se siirtyy pois pyörteestä.

²⁴⁵ Sillä tavalla se menee. Me joudumme joskus pyörteeseen, tässä pienessä aluksessamme. Älkää olko huolissanne. Siellä on joku, joka valvoo. “Jumalan Enkelit ovat leiriytyneet niiden ympärille, jotka

“Suoraan tuolla alhaalla. Katsokaa.”

“Kyllä, kyllä. Kyllä, näen sen.”

²²⁷ “Katsokaa suoraan sinne alas, näettekö tuon kaislikon reunan siellä ja tuon liputetun alueen?”

“Kyllä.”

“Katsokaa sitä!”

“Mitä se on?”

²²⁸ “Siellä on mies kätensä ilmassa, polvillaan, huutaen avuksi Minua. Siellä on itkevä äiti ja kaksi pientä itkevää lasta. He luottavat Minuun loppuun asti. Gabriel, muistatko, kun menit käymään siellä. Muistatko tuota miestä?”

²²⁹ “Kyllä, tapasin hänet siellä huoneessa tuona yönä ja puhuin hänelle. A-ha.”

²³⁰ “Hän yhä luottaa Minuun. Minulla on ihmisiä, jotka uskovat Minuun! Minulla on ihmisiä, jotka tahtovat luottaa Minuun loppuun asti! Näettekö hänet? Katsokaa häntä, hän on elänyt niin urhoollisesti!”

²³¹ Isä kävelee vedessä ja alkaa työntää pientä alusta ulos virtaan. Voin kuulla Hänen sanovan: “Gabriel!” “Niin, Herra?”

²³² “Kutsu kymmenentuhatta Enkeliä näyttämölle. Anna heille marssikäsky heti. Kutsu Taivaan sotajoukot liikkeelle. Anna heidän purjehtia esiin ja aseta heidät Taivaan kaiteiden ääreen ja aseta heidät kaikki ylös ja alas Niilin rantoja. Minä annan käskyn, ettei yksikään krokotiili ole koskeva tuohon lastiin. Mikään ei tule koskemaan siihen! Ei edes ajelehtiva puupölkky tule sitä lähelle.” Halleluja! Gabriel sanoo: “Se tullaan tekemään.”

²³³ “Hyvä on, puhalla pasuunaan!” Kymmenentuhatta Enkeliä tulee aseisiin! “Perämies. Missä sinä tulet olemaan, Herra?”

²³⁴ “Minä tulen olemaan toisessa päässä.” Hän on aina vastaanottavassa päässä. “Odotan toisessa päässä. Minulla on eräs tarkoitus. Kun ihmiset tahtovat luottaa Minuun, on Minulla jotakin, tarkoitus; kaikki tulee heidän kohdallaan olemaan kunnossa.” Hyvä on, Hän menee alas toiseen päähän.

²³⁵ Näen pienen Aaronin ja heidän kävelevän takaisin ylös katua, itkien. “Sh,sh,sh.” Tarkatkaa sitä.

maailmalliset halunsa... Jos pojat ja tytöt tahtovat mennä tänne ulos ja tehdä näitä asioita, puhua valheita ja sanoa asioita, jotka ovat väärin ja pettää ja varastaa ja tehdä pahoja asioita ja luntata koulussa ja muita asioita, niin tehköt vaan; he tulevat menettämään sen. Mutta, jos he antavat sen Jeesukselle, eivätkä halua tehdä sitä, silloin he tulevat pelastamaan sen. Sen te haluatte tehdä. Ettekö haluakin?

⁶⁹ Nyt tulemme aloittamaan pienen kertomuksemme. Se on taustamme, muistakaa se nyt. Aloittakaamme nyt pieni kertomuksemme. Te vanhemmat ihmiset, isät ja äidit, kuunnelkaa te myös; te erikoisesti, jotka olette äitejä ja isiä. Nyt vain... Ja tulemme aloittamaan. Pidätekö te pienistä kertomuksista? Pidätekö? Oi, minä rakastan niitä! Erikoisesti nyt... Te luette paljon kertomuksia, jotka eivät ole totta. Mutta tämä kertomus on totta, se on absoluuttinen Totuus, jokainen Sana siitä. Se on Jumalan Raamatussa, joten sen täytyy olla Totuus, näettehän, koska Se on Jumalan Sana. Jumalan Sana on Totuus.

⁷⁰ “Tiedätkö”, hän sanoi, “olen niin väsynyt. Olen aivan kuoleman väsynyt.”

⁷¹ “Siinä tapauksessa”, sanoi hänen vaimonsa, “miksi et mene yläkertaan ja käy vuoteeseen? Laskeudu lepäämään sinne sohvalle tai mene vuoteeseen.”

⁷² Hän sanoi: “Mutta, oi, olen liian väsynyt.” Hän sanoi: “Voi kultaseni, jos olisit nähnyt sen, mitä minä näin tänään! Oi, olen... minä... minä en edes halua päivällistä! Oi, se oli hirvittävää, se näky, jonka näin tänään!”

“Mutta mitä se sitten oli mitä sinä näit?”

⁷³ Hän sanoi: “En voi kertoa sitä sinulle lasten edessä, se oli liian kauheata! Oi, se oli niin paha!”

“Mutta mitä sinä sitten näit?”

⁷⁴ “Ehkä minä menen yläkertaan lepäämään hetkeksi, ja sitten päivällisen jälkeen, kun saamme kaikki lapset vuoteeseen, tulen kertomaan sinulle, mitä tänään tapahtui.”

“Hyvä on”, sanoi hänen vaimonsa.

⁷⁵ Ja niin hän meni yläkertaan. Hän laskeutui lepäämään. “Oi, olen niin väsynyt! Voi sentään!” Tehän tiedätte kuinka isä on, kun hän on väsynyt, todella väsynyt!

⁷⁶ Ja jonkun ajan kuluttua pieni kirkassilmäinen tyttö alkoi juosta ympäri lattiaa ja puhua hieman liian äänekkäästi. Äiti sanoi: “Sh-sh-sh, älä tee sitä. Sinä herätät isän. Ja hän on niin väsynyt, että halusi kuolla. Hän ei enää halunnut elää. Ja jos isä on väsynyt, meidän pitää antaa hänen nukkua vähän aikaa. Älä herätä häntä.” Ja pieni Mirjam menee istumaan ja on todella hiljaa.

⁷⁷ Jonkin ajan kuluttua äiti sai illallisen valmiiksi, joten hän livahtaa yläkertaan ja kutsuu häntä: “Amram?”

⁷⁸ Ja hän sanoo: “Kyllä, Jookebed, kulta, tulen alas.” Niin he tulivat portaita alas, tiedättehän, ja söivät mukavan päivällisen.

⁷⁹ Niinpä sen jälkeen, kun he olivat syöneet päivällisensä, ja heidän pieni poikansa ja pieni tyttänsä olivat syöneet koko ateriansa, korjasi äiti pöydän ja pani heidät vuoteeseen.

⁸⁰ Ja sitten hän menee huoneeseen, hän ja hänen miehensä, ja he istuutuvat. Hän sanoo: “No niin, mitä se oli, mitä sinä näit tänään, Amram, mikä sai sinut niin järkyttyneeksi tänä iltana, että et edes halunnut elää?”

⁸¹ “Oi”, hän sanoo, “kultaseni, en yksinkertaisesti voi ymmärtää sitä.” Hän sanoi: “Näin... Me kyllä näemme sitä joka päivä, mutta tänään erikoisesti.” Hän sanoi: “Oi, se oli hirvittävin näky, mitä koskaan olen nähnyt.” Hän sanoi: “Meidän poikaraukkamme, jotkut heistä eivät ole edes yli kaksitoistavuotiaita, vetämässä noita suuria, vanhoja vankkureita, kädet niskansa ympärillä sillä tavalla. Nuo lapsiraukat olivat vetäneet, kunnes eivät enää jaksaneet vetää, ylös tuota suurta ylämäkeä, nuo suuret kivet siellä lastina, eivätkä he kyenneet menemään yhtään pidemmälle. Ja jonkin ajan kuluttua nuo vankkurit alkoivat kitistä ja kulkea todella hitaasti ja hetken kuluttua ne pysähtyivät. Tietä alas tuli eräs mies, oi, hän oli aivan vimmattu! Hän karjui: ‘Miksi te annatte näiden vankkureiden pysähtyä?’ ‘Whäm!’ Hän hakkasi heitä selkään tuolla suurella käärmepeiskalla, niin että veri juoksi heidän selästään sillä tavalla. Ja nuo lapsiraukat vain riippuivat tässä köydessä ja itkivät.” Hän sanoi: “Oi, Jookebed! Mitä me voimme tehdä, äiti?” Hän sanoi: “Me olemme Jumalan kansa. Jumala siunasi meidät. Me olemme Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin lapsia. Ja miksi meidän täytyy olla orjina täällä ja tehdä näitä asioita? Oi, se oli hirvittävää kuinka nuo poikaraukat huusivat. Oi, ja minä rukoulen ja rukoulen ja rukoulen Jookebed, ja näyttää aivan kuin Jumala ei edes kuulisi minua. Minä

“Oi, mitä jos alligaattorit saavat sen? Mitä jos nämä krokotiilit täällä koskevat siihen?”

²²⁰ Hän sanoo: “Älä ole huolissasi. Jos ne koskaan työntävät nenänsä tuohon tervaun, vetäytyvät ne heti pois, näethän. Siksi se haisee. Sen työntäessä nenänsä ilmaan, ei se voi haistaa ihmislihan hajua, joten se menee pois. Tuo terva haisee niin pahalta, että ne pakenevat siitä pois. Kaikki tulee olemaan kunnossa. Älä ole huolissasi.” Ja Amram laskee pienen arkin maahan ja sanoo: “Imetä sinä nyt lapsi.”

²²¹ Niinpä äiti ottaa lapsen ja imettää sen, kunnes se on saanut aamiaisensa, varhain aamulla. Ja sitten hän [Veli Branham antaa suutelevan äänen.] suutelee sitä. Ja hän sanoo: “Suutele sinä sitä nyt, Aaron.” Ja Aaron suutelee sitä. Sitten hän vie sen Mirjamin tykö ja hän suutelee sitä. Ja äiti suutelee sitä ja sanoo: “Oi, minä...”

²²² “Sh-sh-sh! Kuulkaa nyt, meidän täytyy olla sotilaita. Näettehän? Meidän täytyy olla sotilaita. Haluatteko te nyt kaikki suudella sitä uudestaan?” Ja he kaikki suutelevat sitä uudestaan. Sitten he panevat sen sinne sisälle.

²²³ Ja äiti oli valmistanut pienen huovan, jonka panee sen ylle; pienen tyynyn, jonka päälle hän sen asettaa. Hän sanoo: “Rakas pieni lapseni, Jumala siunatkoon sinua.”

“Sh-sh-sh. Jumala tulee huolehtimaan siitä. Älä ole huolissasi.”

²²⁴ Pieni kansi sulkeutuu ja isä olkaa riisua takkiaan ja ottaa pois paitansa. Tässä hän menee, kahlaten veteen.

²²⁵ Mitä te ajattelette Taivaassa tapahtuneen suunnilleen siihen aikaan? Halleluja! Tiedätekö, kun asioita tapahtuu täällä alhaalla, tapahtuu jotakin myös siellä ylhäällä. Aamen! Voin nähdä Jumalan nousevan Valtaistuimeltaan, kävelevän ylitse ja sanovan: “Gabriel! Gabriel! Missä sinä olet?”

Gabriel sanoo: “Tässä olen, Herra.”

²²⁶ “Tulehan tänne, haluan näyttää sinulle jotakin.” Hän sanoo: “Kaikki te Enkelit, tulkaa tänne ympärille, Minä tulen näyttämään teille jotakin. Minulla on ihmisiä, jotka uskovat Minua. Kyllä, Minulla on ihmisiä, jotka luottavat Minuun. Tulkaa tänne! Teeke hyvää kaikille teille Enkeleille nähdä tämä! Katsokaa!”

“Missä se on?”

²¹² Ja nyt, kun tytöt opiskelevat näitä varvastansseja ja sen kaltaisia asioita ja tahtovat myös teidän tekävän niin; sanokaa heille vain: “Ei, ei.” Te ette tee sitä, näettehän.

²¹³ “Oi, mutta se on niin hauskaa.” Te ette välitä kuinka hauskaa se on. Te haluatte tehdä sitä, mikä on oikein, ja niin te aina teette sitä, mikä on oikein. Muistakaa se nyt. Ettehän te tule unohtamaan sitä?

²¹⁴ No niin, mitä he nyt tekivät? He noutivat sitten pienen vauvan. Ja pieni Aaron tuli ja sanoi: “Isi, mitä sinä tulet tekemään meidän vauvallemme?”

²¹⁵ Hän sanoo: “Aaron, istuhan tänne polvelleni, kulta.” Hän sanoo: “Katsohan nyt, Aaron. Jos me pidämme tämän vauvan, niin mitä me tulemme tekemään? [Seurakunta sanoo: “Menettämään sen.”] “Menettämään sen. Mutta, jos me annamme hänet takaisin Hänen käsiinsä, joka sen meille antoi, niin mitä me tulemme tekemään?” [“Pitämään sen.”] “Me tulemme pitämään sen.” Niin se on.

“Mutta kuinka sinä isä tulet tekemään sen?”

²¹⁶ “En tiedä. En tiedä, kuinka se tulee tapahtumaan, mutta Jumala tulee tekemään sen.” Näettekö?

²¹⁷ Ja niin he sitten panevat tuon pienen vauvan sinne kaislakoriin ja tässä he nyt ovat lähdössä. He menevät ovelle, isä katsoo tähän suuntaan katua ja tuohon suuntaan katua. Ketään ei ole tulossa, siellä ei ole ketään. Hän sanoo: “Tule, Jookebed. Tule, Aaron. Tule, Mirjam. Lähtekäämme.”

²¹⁸ Ja he ottavat tämän pienen arkkinsa ja lähtevät virralle. Oi, oli vielä pitkä aika päivänkoittoon. Ja tässä tulevat pieni Aaron, pitäen kädestä pientä Mirjamia, veli ja sisar, ja he itkivät. Ja pieni Jookebed raukka, hän kulkee mukana, näin [Veli Branham jäljittelee Jookebedin nyyhkimistä.] “Sh-sh-sh-sh. Olkaa varovaisia, he voivat nähdä. Sh!” Niin he menevät alas katua. “Sh-sh-sh. Olkaa varovaisia.” Äiti kantaen pientä vauvaa, ja isä kantaen arkkia.

²¹⁹ He tulevat virralle. Oi, se on valtavan suuri virta, toiseksi suurin maailmassa. Kyllä, se on yksi suurimmista virroista, se aivan kuhisee täynnä suuria vanhoja krokotiileja ja alligaattoreita. Oi, ja ne olivat lihavia. Vhew! He olivat ruokkineet niille kaikki nuo pienet lapset. Ne olivat lihavia. Ja Jookebed sanoo Amramille, miehellensä, hän sanoo:

rukoilen ja rukoilen, ja näyttää kuin Hän olisi kääntänyt korvansa pois, eikä ollenkaan kuule minua. Näyttää niin kuin Hän ei enää välittäisi.”

⁸² Hänen vaimonsa sanoi: “Kuulehan nyt, Amram, se ei kuulosta sinun kaltaiseltasi. Sinä olet todellinen isä ja... Se ei kuulosta sinun kaltaiseltasi, koska sinä aina rohkaiset meitä ja käsket uskomaan Jumalaan.”

⁸³ “Oi, kulta, kun rukoilen niin paljon, ja yhä Jumala ei kuule minua, ja se näyttää tulevan vain pahemmaksi koko ajan. Mitä enemmän minä rukoilen, sitä pahemmaksi se tulee.”

⁸⁴ Mutta, pienet pojat ja tytöt, kuuleeko Jumala rukouksen? [Pojat ja tytöt sanovat: “Hän kuulee rukouksen.”] Hän kuulee rukouksen. Vastaako Jumala rukoukseen? [“Kyllä.”] Kyllä. Vastaako Hän todella nopeasti? Ei aina. Vai tekeekö Hän sen? Ei. Joskus Hän panee meidät odottamaan. Onko se oikein? [“Kyllä.”] Mutta Jumala vastaa rukoukseen. Eikö vastaakin? Ja vain se, että kaikki menee vinoon, ei ole mikään merkki siitä, että pitäisi lakata rukoilemasta. Me vain jatkamme rukoilemista joka tapauksessa. Emmekö vaan? Oikein. No niin, te vastasitte oikein. Jumala vastaa rukoukseen. Sanokaamme se kaikki yhdessä. [Veli Branham ja seurakunta sanovat: “Jumala vastaa rukoukseen.”] Kyllä. Ei väliä sillä, minkälaiset olosuhteet ovat, Hän vastaa joka tapauksessa. Hyvä on.

“Mutta menetkö sinä vielä sinne ylös rukoilemaan?”

⁸⁵ “Kyllä.” Ja isällä oli siellä ylhäällä ullakolla salainen paikka, minne hän meni rukoilemaan. Niinpä hän menee sinne ylös tuona iltana ja polvistuu siellä. Ensin hän sanoi: “Jookebed, mene sinä vain vuoteeseen, sinä ja lapset. Koska, älä ole huolissasi minusta, minä tulen ehkä rukoilemaan tänä yönä koko yön.”

⁸⁶ Niin hän painuu polvilleen ja rukoilee ja rukoilee. Näen hänen kohottavan kätensä ja sanovan: “Oi, Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, muista lupaustasi kansallesi! Täällä me olemme Egyptissä ja me olemme orjuudessa. Ja, oi, meidän julmat orjapiiskurimme, he ajavat meitä tekemään asioita ja lyövät meitä, ihmisparkamme ovat riisuttu alasti ja piiskattuja. Ja me olemme Sinun kansasi. Oi, Jumala, varmasti Sinä kuulet rukouksen! Varmasti Sinä vastaat rukoukseen! Ja minä rukoilen ja rukoilen ja rukoilen, ja näyttää kuin Sinä et edes vastaisi minulle. Mutta Jumala, minä uskon, että Sinä olet Jumala ja olet lopulta

vastaava rukoukseen.” Ja hän jatkoi rukoilemista sillä tavalla melkein koko yön.

⁸⁷ Ja seuraavana aamuna, noin kello kolmelta tai neljältä, hän tulee alas noita pieniä tikkaita. Ja hän katsoo ja näkee suloisen pikku vaimonsa, pienen Jookebedin siellä vuoteessa, nukkumassa. Ja pieni Aaron ja pieni Mirjam ovat myös vuoteessa, ja oltuaan niin unisia kuin olla voi, he vain jatkavat uniaan. Hyvä on. Ja hänen vaimonsa sanoo: “On tulossa myöhäinen, ja sinä vasta tulossa sisälle?”

⁸⁸ “Kyllä, rukoilin koko yön.” Ja Jookebed... [Tyhjä kohta nauhassa.] ...kyyntelien tahrimat, koska hän oli rukoillut kansan puolesta.

⁸⁹ Ja vaimo sanoi: “Kuulehan nyt, Amram, sinun ei pitäisi niin kovasti tehdä sitä.”

⁹⁰ Hän sanoi: “Kuulehan nyt, kulta. Se on hyvä. Mutta katsohan, sinulla on kaksi lasta kasvatettavana täällä. Taakka on minun. Jos joku ei rukoile ihmispoloistemme puolesta, niin miten heille oikein tulee käymään? Mitä tulee tapahtumaan, jos ihmiset eivät ole jonkun sydämellä? Jonkun täytyy rukoilla.”

“Mutta”, vaimo sanoo, “Amram, taakka ei ole kokonaan sinun.”

⁹¹ “Mutta niin se kuitenkin näyttää olevan. Ja tulen rukoilemaan joka tapauksessa, koko ajan!”

⁹² Hän menee töihin tuona päivänä. Ja jokaisena päivänä hän tulee ja menee, raataen samalla tavalla. Hänellä oli raskas työ. Hän valoi laastia suuriin muotteihin ja hänen täytyi seistä siellä tuon suuren polttouunin vieressä. Heidän avatessaan sen, se melkein kärvensi häneltä nahan, tuo hirvittävä kuumuus! Hän työnsi noita tiiliä sinne, polttaakseen niitä, ja he rakensivat niistä valtavan suuria teitä ja valtavan suuria korkeita torneja, epäjumalille ja kaikkea muuta. Ja tämä todellinen kristitty mies oli työskentelemässä siellä viholliselle sillä tavalla. Mutta hän oli orja, hän oli orjuudessa. Hänen täytyi tehdä se.

⁹³ Ja joka ilta tultuaan kotiin hän rukoili. Ja hän kiipeää sinne ylös noita tikkaita ja rukoilee ja rukoilee ja rukoilee ja sitten hän tulee takaisin alas. Eikä tilanne muuttunut paremmaksi, vaan tuli jatkuvasti pahemmaksi.

⁹⁴ Ja eräänä päivänä hän töissä kuuli huhuttavan. Hän sanoi: “Mitä? Mitä se on? Kerro minulle!” Joku kuiskaili toiselle. Ja jonkin ajan

²⁰¹ Niinpä hän sanoi: “Katsohan tätä, minulla on tässä kannessa pieni aukko, niin että hän voi hengittää. Näetkö, hän saa sinne auringonvaloa sen kautta.”

²⁰² Ja tiedätekö, tuo arkki Vanhassa Raamatussa, kauan sitten siellä, se oli tehty samalla tavalla. Ja siinä oli aukko ylhäällä, josta voi nähdä, näettehän, ja niin hänen täytyi katsoa ylöspäin.

²⁰³ Niin sitten tämä pieni lapsiparka, nimetön, hänellä ei ollut edes nimeä, hän oli pieni nimetön lapsi ja kuitenkin kaikkein suloisin pieni lapsi maailmassa.

²⁰⁴ Seuraavana yönä, he odottivat noin kello kolmeen aamulla ja sitten he... Amram, kun hän oli rukoillut, menee Jookebedin luo ja sanoo: “Jookebed, nouse ylös!”

²⁰⁵ Ja niin he herättivät pienen Aaronin ja pienen Mirjamin. Oi, pieni Mirjam tuli ja pani käsivartensa hänen ympärilleen ja sanoi: “Isi, ethän sinä tule ottamaan pientä veljeämme, vauvaa, ja panemaan sitä Niilinvirtaan, missä kaikki nuo krokotiilit ovat?”

²⁰⁶ Ja hän silitti hänen pientä päätään sillä tavalla, hänellä oli kauniit silmät ja kauniit hiukset. Ja niin hän suutelee häntä poskelle ja sanoo: “Kulta, myös minuun se koskee kovasti. Se koskee myös minuun, mutta meidän täytyy tehdä tämä.”

²⁰⁷ Katsokaahan, pienet pojat ja tytöt, joskus meidän täytyy tehdä asioita, jotka koskevat meitä kipeästi, mutta meidän täytyy tehdä ne joka tapauksessa. Kun toiset tytöt sanovat: “Hei, oletko koskaan polttanut savuketta?”

Te sanotte: “En ole.”

²⁰⁸ “Hyvä on, koeta polttaa yksi! Minä olen kaverisi, tiedäthän. Kyllä, yritä sitä.”

²⁰⁹ Mutta te, vaikka se koskisikin vähän, sanotte: “A-a, en halua sitä. Ei, en halua tehdä sitä.”

Hän sanoo: “Etkö tahtoisitulla elokuviin kanssani tänä iltana?”

²¹⁰ “Ei, en halua. En käy elokuvissa.” Näettekö? Se voi koskea vähän, näettehän.

²¹¹ “Oi, sinä olet vain vanha höyrypää.” Älkää te uskoko sitä. Se saattaa koskea hieman. Kääntäkää vain pääanne pois siitä; se on oikein tehty, näettehän. Tehkää niin aina, tehkää oikein. Hyvä on.

¹⁹³ “Oi”, hän sanoo, “Annahan, kun katson sitä, Amran, anna minun nähdä se.” Ja hän menee katsomaan.

¹⁹⁴ Hän sanoo: “Katsohan tätä, olen tehnyt siihen pienen kannen. Näetkö, nostahan tuota pientä kantta.”

Hän sanoo: “Whew! Sehän haisee! Ah! Whew! Oi, oi!”

Hän sanoo: “Kyllä, se haisee.”

“Miksi?”

¹⁹⁵ “Kaadoin sen täyteen tervaa, olen tervannut sen kokonaan. Se oli se mitä hän keitteli siellä alhaalla ja kaatoi näiden kaislojen päälle. Hän tervasi sen. Hän sanoi: “Näetkö, silloin vesi ei pääse siihen sisälle. Näetkö, se on tiukasti suljettu kauttaaltaan.” Hän sanoi: “Vesi ei pääse siihen sisälle. Minä tervasin sen.”

Hän sanoi: “Se vasta haisee pahalta!”

¹⁹⁶ Te lapset tiedätte, mitä terva on, kun he korjaavat katuja, ja te sanotte: “Oho, mikä hirvittävä haju!” Mutta se sulkee kaikki halkeamat kadussa. Ja sillä tavalla se tekee, se sulkee kaiken veden ulos.

¹⁹⁷ Ja sitä rukous tekee uskovaisen puolesta. Se päivittäin sulkee maailman ulos, kun te tervaatte itsenne polvillanne ja sanotte: “Herra Jeesus!” Ja Veri tulee alas ja sinetöi teidät niin tiukasti, ettei Perkele voi saada teitä. Näettekö, se on totta. Näettekö? Niinpä sitten, monta kertaa ihmiset sanovat: “Se on hirvittävää”, mutta sillä ei ole mitään merkitystä, se pitää teidät turvassa. Näettekö? Se on pääasia, se pitää turvassa. He sanovat: “Olet vanhanaikainen”, mutta ei sillä väliä, se pitää teidät turvassa.

“Mutta”, sanoi Jookebed, “mitä me tulemme tekemään?”

¹⁹⁸ “Hyvä on”, hän sanoi, “sanon sinulle mitä tulemme tekemään. Me tulemme ottamaan tuon lapsen ja meillä tulee olemaan pieni eroaminen. Me otamme lapsen ja panemme tähän ja viemme Niilinvirtaan.”

¹⁹⁹ “Oi! Ei! Ei! Oi, ei! Amram, sinä et voi panna lastasi sinne ulos virtaan.”

²⁰⁰ “Jep! Jep! Minä tiedän mitä olen tekemässä.” Hänellä oli ollut uni, hän tiesi, mitä teki. Katsokaahan, Jumala oli antanut hänelle ohjeet. Hän rakensi tämän, ja hän oli nähnyt siitä esikuvan Nooan arkissa, joka pelasti Nooan aikanaan.

kuluttua, ennen kuin ilta oli tullut, oli kaikkien tiedossa, mitä tulisi tapahtumaan.

⁹⁵ Mitä se oli? Neuvosto kokoontuisi tuona iltana. Vanha kuningas faarao, tuo vanha paha kuningas, kutsuisi koko kansansa yhteen, ja heillä olisi toinen suuri neuvottelu. Niin heillä oli tämä suuri neuvoston kokous siellä.

⁹⁶ Tuona iltana kotiin mennessään, hän oli aivan masentunut. Hän menee sisälle ja hänen vaimonsa sanoo: “Amram, kulta.” Hän oli häntä vastassa ovella ja suuteli häntä ja sanoi: “Minulla on sinua varten todella hyvä ja lämmin päivällinen. Mutta”, hän sanoi, “kulta, sinä näytät niin kalpealta. Mikä on vikana?”

⁹⁷ Hän sanoi: “Oi Jookebed, jos sinä vain tietäisit, mitä on tapahtumassa! Oi, se on pahempaa kuin koskaan!”

“Mitä?”

⁹⁸ “Sh, en voi sanoa sitä lasten ollessa lähellä. Odota, niin kerron sinulle siitä illallisen jälkeen.”

“Hyvä on.”

⁹⁹ Niin hänellä oli ateria valmiina ja aterioituaan hän otti lapset ja pani heidät vuoteeseen.

¹⁰⁰ Sitten he menivät sisälle. Hän sanoi: “Jookebed, haluan kertoa sinulle jotakin.”

Hän sanoi: “On tapahtumassa mitä hirvittävin asia. “Mikä?”

¹⁰¹ Hän sanoi: “Heillä tulee olemaan uusi neuvonpito tänään, tänä iltana ja he tulevat asettamaan jonkun taakan lisää kansan ylle.”

¹⁰² Niinpä, menkäämme nyt sitten kuninkaan palatsiin. Kuningas faarao tuo heidät kaikki sinne ja sanoo: “Hyvä on, kaikki te kenraalit! Mikä teillä oikein on vikana? Minä olen se, joka täällä määrään! Tämä kansa lisääntyy koko ajan! Missä on vika? Emmekö me voi pysäyttää sitä?” Hän sanoi: “Jonakin päivänä joku toinen armeija tulee tänne. Ja kaikki nämä vihollisemme Goshenista, nämä israelilaiset, he tulevat liittymään tähän armeijaan ja he tulevat voittamaan meidät. Ja meidän suuri talouselämämme on hajalla, ja suuri valtakuntamme tullaan hävittämään. He tulevat voittamaan meidät. Mikä teillä oikein on vikana? Puhukoon nyt joku! Eikö teillä ole mitään sanottavaa?” Oi, hän oli ilkeä ja alhainen. Kaikki kenraalit vapisivat.

Yksi heistä nousee ylös ja sanoo: “Kauan eläköön Kuningas faarao.” “Hyvä on, mitä sinä ehdotat tehtäväksi?”

¹⁰³ Hän sanoo: “Kauan eläköön kuningas. Teidän korkea-arvoisuutenne”, hän sanoo, “minä haluaisin, että panisit lisää taakkaa tämän kansan kannettavaksi.”

¹⁰⁴ “Haluatko silmäsi revittävän ulos? Olet jo pannut paljon taakkaa kansan ylle ja yhä he, vaan lisääntyvät. Mitä sinä oikein ajattelet! Jos se on kaikki, mitä osaat ajatella, niin pidä se itsellesi!” Oi. hän oli todella karkea.

¹⁰⁵ Jonkin ajan kuluttua eräs nousi ylös, kasvoillaan leveä hymy, aivan kuin Perkeleellä. Ja hän sanoi: “Kauan eläköön kuningas faarao.” Hän sanoi: “Minulla on ajatus.”

Hän sanoi: “Hyvä on, puhu se! Äläkä seiso siellä sillä tavalla!”

¹⁰⁶ Hän sanoi: “Sanon sinulle, mitä voit tehdä.” Hän sanoi: “Sinähän tiedät, että nämä ihmiset lisääntyvät niin nopeasti.”

¹⁰⁷ “Kyllä, niin se on. Joillakin heistä on jopa niinkin monta kuin neljätoista lasta ja joskus jopa kaksikymmentä. Ja meidän kansalaisillamme on ehkä vain yksi.” Hän sanoi: “He lisääntyvät niin nopeasti, että he pian peittävät maan.”

¹⁰⁸ Näettekö, Jumala oli tekemässä jotakin. Katsokaa kuinka Jumala aina pimittää Perkeleen silmät. Näettehän? Hän tietää, mitä Hän tekee. Ja kaikilla näillä naisilla, heillä oli paljon lapsia.

¹⁰⁹ Hän sanoi: “Kauan eläköön kuningas! Sanonpa sinulle mitä tehdä. Anna etsiä täältä maasta joitakin naisia, jotka eivät ole äitejä. Naisia, joilla ei ole koskaan ollut lapsia, naisia, jotka eivät halua lapsia ja eivät rakasta lapsia, vanhoja pitkänenäisiä noitita. Näethän, mitä pidempi nenä, sitä parempi! Joilla on pitkät sormet ja maalatut kasvot, hanki heitä. He eivät tiedä, mitä äidinrakkaus on. Ja sitten, kun pieni poikalapsi on syntynyt, menkööt he ja ottakoot tuon pienen poikalapsen ja tuokoot sen ulos ja murskatkoon sen pään seinää vasten ja heittäköön sen sitten takaisin taloon äidille sillä tavalla. Heittäköön sen suureen kaivoon. Oi, tai vieläkin parempi, jos hän sitoisi sen kädet ja jalat ja heittäisi sen virtaan lihottamaan krokotiileja. Se on tapa päästä heistä eroon. Silloin he eivät lisäännä kovinkaan paljon, koska ei ole miehiä jäljellä. Tapa kaikki pienet poikalapset.”

“Nuo vanhat noidathan tulevat takaisin ja ottavat sen.”

¹⁸⁸ Ja katsokaahan, jos te pidätte tuon sielun ja menette eteenpäin ja elätte kuin maailma, te tulette menettämään sen. Helvetin noidat ovat perässänne. Ja niin se on. Ja tämä kaikki maailman hullutus ja asiat, joita täällä ulkona on, se on teidän peräänne. Jos te pidätte sen, te menetätte sen; mutta, jos te annatte sen takaisin Hänelle, joka antoi sen teille, te tulette löytämään sen ja säilyttämään sen. Mitä se nyt on? Jos me pidämme sen, niin mitä me teemme? [Lapset sanovat: “Menetämme sen.”] Menetämme sen. Jos me annamme sen Kristukselle, niin mitä me silloin teemme? Säilytämme sen. [“Säilytämme sen.”] Aamen! Hienoa. Te vastasitte aivan oikein.

¹⁸⁹ Nyt hän sanoi: “Jookebed, me tulemme menettämään sen, jos me pidämme sen. Niinpä, jos me luovutamme sen takaisin Hänelle, joka sen meille antoi, me tulemme pitämään sen.”

¹⁹⁰ Teillä on nyt sielu. Pappa ja mamma, teillä samoin. Mutta, jos te pidätte sen, te tulette menettämään sen. Oikein, helvetin noidat tulevat ottamaan sen. He ovat sen perässä! Mutta, jos te annatte sen takaisin Hänelle, joka sen teille antoi, tulette te pitämään sen iankaikkiseen Elämään. Halleluja! Aamen! Suokaa minulle anteeksi, lapset, olen vain tarpeeksi vanhanaikainen huutaakseni. Jos te pidätte sen... Sanokaamme se kaikki yhdessä. [Veli Branham ja seurakunta sanovat yhdessä: “Jos te pidätte sen, te menetätte sen. Jos te annatte sen takaisin Hänelle, joka sen teille antoi, te tulette pitämään sen.”] Aamen. Muistakaa nyt, antakaa se Hänelle.

¹⁹¹ Nyt tarkatkaamme sitä. Oi, Jookebed alkoi itkeä, hän sanoi: “Oi, mitä sinä tulet tekemään sille.”

“Katsohan tänne, haluan näyttää sinulle jotakin.”

“Mitä sinulla on siellä vuoteeni alla?”

Hän sanoo: “Annahan, kun näytän sinulle”, ja hän vetää sen esiin.

“Oi, sehän on pieni kaislakori!”

¹⁹² Se on pieni alus, sitä se on. Siinä ei ole perästä, eikä purjeita, eikä tykkejä ja kuitenkin se tulee kantamaan kaikkein kalleinta lastia, mitä mikään laiva koskaan on tähän aikaan asti kantanut. Kuulitteko sitä! Siinä ei ole kapteenia eikä miehistöä. Veli, tiedän sen kaltaisen aluksen myös aikuisia varten!

¹⁸⁰ [Veli Branham hyräilee.] “Se on vanhanajan uskonto.” [Veli Branham jyskyttää.] “Se on vanhanajan uskonto.” Hän tuo sen tänne, tiedättehän. “Se on vanhanajan uskonto.” Ja hän sulkee sen tiiviisti. “Ja se on tarpeeksi hyvä minulle! Antakaa minulle tämä vanhanajan...” Hän on tekemässä jotakin.

¹⁸¹ Tiedättekö, viikon tai parin kuluttua, he alkoivat ihmetellä, mitä hän oli tekemässä.

¹⁸² Niinpä eräänä yönä, kun he kaikki olivat nukkumassa, hän livahtaa alakertaan ja tuo tämän pienen esineen ylös, kohottaa peitteen reunaa, hänen vaimonsa Jookebedin nukkuessa, ja työntää sen vuoteen alle. Ja pikku Aaron ja pikku Mirjam nukkuvat, tiedättehän. Oi, Mirjam oli niin suloinen pikku tyttö, ja niin oli pikku Aaronkin. Niin hän työntää sen sinne alle ja sanoo: “Jookebed, kulta.”

¹⁸³ Hän sanoo: “Oletko ollut kellarissa rukoilemassa tähän aikaan yöstä, Amram?” “Ei, olen ollut siellä ylistämässä Jumalaa.”

Hän sanoi: “Mitä olet ollut tekemässä?”

¹⁸⁴ Hän sanoo: “Haluan kertoa sen sinulle. Nyt, sinähän tiedät, että nuo vanhat noidat ovat tulossa takaisin.” “Niin.”

¹⁸⁵ Ja haluan sanoa sinulle mitä tulemme tekemään. Meillä on ollut tämä lapsi nyt kolme kuukautta ja meidän täytyy päästä eroon siitä.”

“Oi, Amram! Sinun täytyy tehdä mitä?”

“Meidän täytyy päästä lapsesta eroon.”

“Päästäkö eroon lapsesta?”

“Niin.”

“Oi, sinä olet julma!”

“Ei, en minä ole julma. Ei, ei, ei. Minä tiedän mitä olen tekemässä.”

¹⁸⁶ “Mitä sinä tarkoitat? Sinähän olisit aivan yhtä paha kuin faaraokin. Aiotko päästä eroon lapsestamme?”

“Kyllä, sen tulen tekemään.” “Oi, me emme voi!”

¹⁸⁷ “Kuulehan nyt. Jos me pidämme sen, me tulemme menettämään sen. Ja, jos me annamme sen Hänelle, joka antoi sen meille, Hän tulee löytämään sen.” Eikö niin? “Jos sinä nyt pidät sen, me tulemme menettämään sen.”

“Kuinka sinä tulet menettämään sen?”

¹¹⁰ “Oho”, sanoo faarao, “sepä hyvä! Siinä vasta hyvä ajatus!” Näettekö mitä Perkele on? Hän on paha, eikö olekin? “Niinpä sen me teemme! Mene noutamaan... Nyt koska se oli sinun ajatuksesi, teen sinusta sen valvojan. Mene ja hanki kaikki vanhat naiset, joista olet tietoinen, jotka eivät ole koskaan olleet äitejä, eivätkä rakasta lapsia...”

¹¹¹ Näettekö, tarvitaan äiti rakastamaan lasta. Muistatteko, kuinka äiti rakasti teitä? Näettehän, äiti rakastaa pieniä lapsia.

¹¹² Mutta heidän täytyi löytää joitakin, joilla ei ollut lapsia, jotka eivät halunneet lapsia, jotka vain olivat vanhoja ilkeitä naisia. Ja hän sanoi: “Tee heistä poliiseja ja anna määräys, että he voivat mennä mihin tahtoivat ja ottaa kaikki pienet lapset ja murskata niiden päät seinää vasten ja antaa ne krokotiilien syödä. Kaikki pienet poikalapset!” Voi kuinka julmaa! Tiedättekö, mitä he sitten tekivät?

“Hyvä on, se on hyvä ajatus.”

¹¹³ Sitten seuraavana päivänä, Amram ollessaan työssä, kuuli tuosta määräyksestä.

¹¹⁴ Ja, oi, sitten hän menee kotiin ja sanoo: “Oi, Jookebed! Oi, kultaseni, salli minun kertoa sinulle jotakin. Tiedätkö minkä määräyksen he antoivat? Tappaa kaikki pienet poikalapset”, ja hän kertoi asian vaimolleen. Hän sanoi: “Oi, en yksinkertaisesti kestä sitä.” Ja hän meni jälleen yläkertaan rukoilemaan. Tuona yönä hän rukoili niin kuin ei koskaan aikaisemmin.

¹¹⁵ Odotetaanko meidän jatkavan rukoilemista? Oi, rukoilkaa edelleen! Eikö niin? Jatkakaa vain rukoilemista, ei väliä sillä, mitä tapahtuu. Jatkakaa rukoilemista!

¹¹⁶ Ja sitten hän jälleen rukoili koko yön: “Oi Jumala, ole laupias! Auta, Jumala! Me rukoilemme, että Sinä auttaisit meitä jollakin tavalla.” Ja hän tuli jälleen alas, suunnilleen päivän koittaessa.

¹¹⁷ Päivästä päivään, ja, oi, mikä ulvonta oli ympäri maata! Joka päivä he kuulivat äitien kirkuvan, katua ylös ja alas. He ottivat heidän pienet lapsensa pois heidän käsivarsiltaan, nuo aivan pienet poikalapset. Nuo vanhat noidat menivät sisälle ja ottivat kiinni heidän pienistä jaloistaan ja läimäyttivät heidät seinää vasten ja tappoivat heidät ja sitten heittivät heidät krokotiileille. Äiti raukka voi mennä polvilleen ja itkeä: “Oi, älkää ottako minun lastani!” Ja, oi, minkälaista aikaa heillä olikaan!

¹¹⁸ Te tiedätte, kuinka äiti rakastaa pieniä lapsia, kuinka hän painaa sen poskeaan vasten. Te muistatte, kuinka äiti pesi teidät, suuteli teitä ja sanoi, kuinka sievä te olitte. Ja kuinka hän pani teidät vuoteeseen illalla. Ja, oi, jos ovi oli jäänyt jossakin auki, ja pieni veto tuntui huoneessa, tai jotakin sellaista, niin, oi, kuinka nopeasti hän juoksikaan sulkemaan oven ja peitteli pienen lapsensa. Hän rakasti teitä. Näettekö? Hän rakasti teitä. Oi, hän rakasti tuota pientä Jumalan hänelle antamaa lasta, joka oli avuton eikä voinut auttaa itseään, hän niin rakasti tuota pientä lasta. Ja hän vain suuteli pieniä lapsiaan ja leikki niiden kanssa, koska hän oli todellinen äiti. Näettekö?

¹¹⁹ Mutta nämä vanhat naiset, jotka tappoivat lapsia, he eivät tienneet, mitä äidillinen rakkaus oli. He eivät olleet äitejä. Kaikki, mitä heillä oli mielessään, oli vain hauskanpito ja maailman asiat. Ja niin he menivät ja tappoivat noita pieniä lapsia. Te olette liian nuoria tietämään sitä, mutta niin tapahtuu yhä. Niin se on. Nyt te aikuiset tiedätte, mistä minä puhun. Se on totta, sitä on aivan liian paljon! Oi, te sanotte: ”Minä en tekisi...” Mutta abortti on sama asia. Hyvä on, mutta te näette, etteivät he tiedä, mitä äidin rakkaus on. Te tiedätte nyt, mitä tarkoitan, kun sanon ”todelliset äidit”. Oikein. Siinä ei ole mitään eroa, se on tuo sama Perkele! Ja vain ajatella, että niitä on tuhansia kertaa tuhansia kertaa tuhansia, vuosittain. Se on aivan yhtä paha, tai pahempikin, mitä se oli Egyptissä. Siinä se on!

¹²⁰ Sitten he tulivat sisälle, ja koska heillä ei ollut äidin rakkautta, he ottivat nuo pienet lapset ja tappoivat ne. Oi, se alkoi tulla pahemmaksi ja pahemmaksi. Eräänä päivänä kulki toinen huhu, että heillä tulisi olemaan toinen neuvonpito.

¹²¹ Faarao kutsui koko neuvostonsa yhteen, kaikki heistä yhteen, ja hän tuli sinne ja sanoi: ”Hyvä on, he lisääntyvät yhä! Mitä me nyt teemme sille?”

¹²² Tuo sama liukas, perkeleen-kasvoinen kaveri nousi ylös ja sanoi: ”Kauan eläköön kuningas faarao. Minulla on ajatus. Sinulla ovat miehet työskentelemässä. Sinä panet heidät polttamaan tiiliä tietyn määrän kunakin päivänä, tekemään ne ilman olkia. Sinä olet tappanut heidän pienet lapsensa ja kuitenkin he yhä lisääntyvät. Mitä sinun nyt tulee tehdä, on panna myös naiset työskentelemään. Jos sinä panet naiset töihin, silloin he eivät...” No niin, se ei ole naisten paikka. Ei. Niin hän sanoi: ”Pane naiset töihin ja antaa heidän myös tehdä tiiliä. Ja silloin he

¹⁷⁴ Niinpä Amram sanoo: ”Rauhoita sinä lapsi, mene ja imetä sitä jälleen. Minä menen yläkertaan ja rukoilen.”

¹⁷⁵ Ja niin hän menee yläkertaan ja hän rukoilee. Hän sanoo: ”Jehova, Sinulla on silmät. Jehova, Sinä voit kuulla. Sinä voit vastata rukoukseen. Sinä annoit meille tämän lapsen, Sinä annoit meille lupauksesi. Ja Sinä pidät lupauksesi ja Sinä tulet varjelemaan tämän lapsen. Olen varma siitä!”

¹⁷⁶ Rukoiltuaan, tultuaan todella väsyneeksi, hän vain kaatui tällä tavalla ja nukahti. Hän oli väsynyt! Työskenneltyään koko päivän ja rukoiltuaan koko yön. Hän oli väsynyt. Ja tiedätekö, mitä sitten tapahtui? Hän nukahti ja hän näki unen.

¹⁷⁷ Te tiedätte, että Jumala puhuu myös unissa. Eikö puhukin? Varmasti Hän tekee niin. Kyllä, niin Hän voi tehdä. Näettekö? Ja Hän puhuu unissa.

¹⁷⁸ Oi, hän herää ja sanoo [Veli Branham napsauttaa sormiaan.]: ”Siinä se on! Minun olisi tullut ajatella sitä. Sitä minun tulee tehdä. Minä en vain tule sanomaan siitä mitään.”

Ja alakertaan hän menee ja sanoo: ”Jookebed!”

”Niin, kulta? Oi, olen niin väsynyt. En voi nukkua.”

”Oi, mene nukkumaan. Käy nukkumaan. Se on kaikki ohitse.”

”Kuinka sen tiedät?”

”Oi, minä vain tiedän. Minä vain olen varma siitä.”

¹⁷⁹ Sen sijaan, että isä tuona yönä olisi mennyt yläkertaan rukoilemaan, hän meni alas kellariin ja siellä hänellä oli kiire. Ihmettelenpä, mitä hän oli tekemässä? Livahtakaamme sinne alas katsomaan häntä. Näen hänen siellä alhaalla [Veli Branham alkaa hyräillä ja jyskyttää, matkien jonkin rakentamista.] Släm, släm, släm.” [Veli Branham hyräilee.] Ottaa kaislan ja tutkii sitä, vääntää sitä nähdäkseen onko se hyvä. Pikku Aaron oli tuona päivänä mennyt ja koonnut niitä kokonaisen sylillisen ja vienyt ne sinne kellarikerrokseen, tiedätehän. [Veli Branham hyräilee.] ”Jumala pitää huolen sinusta.” [Veli Branham jyskyttää johonkin.] ”Vanhanaikainen uskonto, sen kaiken täytyy olla totta.”

Jookebed sanoo: ”Amram, mikä sinulla oikein on?”

”Halleluja! Ei mitään, kulta. Jatka sinä vaan.”

¹⁶⁷ Niinpä pari iltaa myöhemmin, he olivat leikkimässä sen kanssa, kun: “Wääh”, tiedättehän, se alkoi jälleen itkeä. Ja todella nopeasti äiti meni ja kätki hänet sinne alakertaan, aivan perälle, jonne Amram oli rakentanut seinään pienen kätköpaikan, jonne hän voi piilottaa lapsen.

¹⁶⁸ Ja ensimmäiseksi, tiedättehän, he kuulevat jonkun yläkerrassa... [Veli Branham koputtaa saarnastuoliin.] “Hei! Kiireesti!” He kaikki kokoontuivat yhteen paikkaan, sanoen: “Ne ovat he. Ne ovat nuo vanhat noidat.” Nuo vanhat pitkäormiset, maalatuin kynsin! Ja nuo vanhat noidat olivat siellä. Ja hän katsoi ulos ikkunasta ja sanoi: “Kyllä, ne he ovat. Siellä he seisovat.”

[Veli Branham kolkuttaa saarnastuoliin.] “Avatkaa!”

¹⁶⁹ Vanha Amram menee avaamaan oven ja sanoo: “Mitä te tahdotte?”

¹⁷⁰ “Teillä on täällä lapsi, ja me tiedämme sen. Ja me tulemme ottamaan sen.” “Meillä ei ole mitään lasta teille annettavaksi.” (Eikä heillä ollutkaan.)

¹⁷¹ “Me tulemme sisään ja katsomme joka tapauksessa. Me olemme poliisinaisia. Katsokaa tunnusmerkkejämme!” Ja se ei ole mitään, mitä naisten tulisi olla, eihän? Mutta, “Me olemme naispoliiseja. Meillä on oikeutemme virkavallalta!” Tiedättehän, meillä on heitä täällä nyt. Ja niin he menevät sisään. He käyvät sisään ja kääntävät sohvan ympäri ja avaavat kaikki laatikot ja heittävät kaiken niistä lattialle ja ottavat kaikki vuodevaatteet ja ravistelevat ne ja menevät yläkertaan, löytääkseen isän pienen kätköpaikan. He etsivät kaikkialta, mutta eivät voineet löytää lasta.

¹⁷² He eivät voineet löytää lasta, joten he menivät naisen luo kysymään, Jookebed raukalta, joka seisoi siellä kasvot valkoisina. He sanoivat: “Kuulehan nyt, me tiedämme, että sinä olet äiti! Me voimme sanoa sen ulkonäöstäsi. Me tiedämme, että olet imettäväinen nainen ja me tiedämme, että tuo lapsi on täällä. Me tulemme takaisin. Me tulemme saamaan sen!” Ja niin he menivät ulos, läimäyttäen ovea ulos mennessään.

Jookebed sanoi: “Oi, oi, mitä me voimme tehdä? Mitä me voimme tehdä?”

¹⁷³ Ja Amram sanoo: “Rukoilla.” Eikö se olekin oikea asia tehdä? [Pojat ja tytöt sanovat: “Kyllä.”] Eikö se olekin se? “Rukoilla! Rukoilkaamme.” “Oi, oi, oi! En tiedä mitä tehdä. Oh!”

ovat niin väsyneitä kotiin tullessaan, etteivät voi valmistaa miehilleen päivällistä eivätkä olla hyviä äitejä. Ja sitten, jos he käyvät töissä sillä tavalla, eivät he kykene tekemään sitä. Niinpä, pane myös heidät töihin.”

¹²³ “Se on hyvä ajatus! Sinäpä olet viisas mies.” Ja niin hän pani kaikki naiset töihin.

¹²⁴ Ja tässä tulee vanha Amram raukka kotiin tuona iltana ja sanoo: “Oi, Jookebed, minä en tiedä, mitä me tulemme tekemään. Nyt he panevat kaikki naiset töihin. Sanon sinulle, etten tiedä mitä tehdä! Me olemme vain orjia, ja se on tulossa pahemmaksi ja pahemmaksi. Minä ennustan, että jos Jumala koskaan tekee mitään puolestamme, tulee se olemaan sen jälkeen, kun me kaikki olemme kuolleet.”

¹²⁵ No niin, Jumala ei odota sillä tavalla. Odottaako Hän? Ei. Jumala vain tarkkaa meitä joskus. Eikö tarkkaakin? Hyvä on.

¹²⁶ Niin sitten tuona iltana hän sanoo: “Minä tulen menemään ylös ja rukoilen niin kuin en koskaan aikaisemmin ole rukoillut!”

¹²⁷ No niin, se on oikea tapa rukoilla. Eikö olekin? Rukoilkaa niin kuin koskaan elämässänne ette ole rukoilleet, menkää todella asiaa. Jos te vain menette ja sanotte: “Herra, siunaa niin-ja-niin ja niin.” Jumala ei paljoakaan kiinnostu siitä. Vaan kun tetodella menette asiaan. Teettekö te sen koulussa? Pyydättekö te Jumalaa auttamaan teitä koulussa? Kun te olette lähdössä kouluun, ettekä saa hyviä numeroita, niin menettekö te ja sanotte: “Jumala, haluan Sinun auttavan minua.”

¹²⁸ Rukoiletteko te? Kuinka monet pienet pojat ja tytöt rukoilevat? Antakaapa meidän nähdä kätenne. Oi, se on hienoa. Se on hyvä asia. Onko teillä jokin salainen paikka, minne te menette rukoilemaan, missä äiti ja isä eivät edes näe teitä? Rukoiletteko te sillä tavalla? Onko teillä jokin pieni paikka mennäksenne ja rukoillaksenne, sanoaksenne pienen rukouksenne? Teettekö sen joka ilta ennen vuoteeseen menoa? Ja sitten, kun nousette ylös aamulla? Kuinka monet pienet pojat ja tytöt kaikkialla täällä rakennuksessa rukoilevat, nostakaapa kätenne ylös. Oi, eikö se olekin hienoa. Se osoittaa, että teillä on hyvä äiti ja isä, jotka opettavat teitä tekemään näitä asioita. No niin, kun teille todella tulee tarve, teidän on parasta rukoilla vilpittömästi. Eikö niin?

¹²⁹ Niinpä, pikku Amram, yläkertaan hän menee. Oi! Haluamatta edes päivällistään. “Oi”, sanoi vaimo, “sinun täytyy syödä päivällisesi, isä.” “En voi tehdä sitä, Jookebed. En yksinkertaisesti voi tehdä sitä. Minä...”

¹³⁰ “Oi”, sanoi hänen vaimonsa, “sinä laihtunut ja olet hermostunut ja olet niin kalpea kasvoiltasi. Oksennat ylös ruokasi ja kaikkea.”

¹³¹ “Oi, en tiedä mitä tehdä! Mutta”, hän sanoi, “kulta, jos joku ei ota kansaa sydämelleen, jos joku ei rukoile kansan puolesta, niin mitä me tulemme tekemään? Tilanne on tulossa pahemmaksi. Varmasti, joskus, Jumala tulee kuulemaan!”

¹³² Oi, tällä kerralla hän menee yläkertaan eri tavalla. Kun hän tällä kertaa menee ylös, hän polvistuu alas, nostaa kätensä ylös ilmaan, huutaen: “Jumala, minä puhun Sinulle nyt!” Aamen, hän on menossa asiaan. “Jumala, sinulla on korvat, Sinä voit kuulla. Sinulla on silmät, Sinä voit nähdä. Sinulla on muisti, Sinä tiedät Sanasi. Sinä tiedät lupauksesi. Minä anon Sinulta, Jumala, katso tänne alas! Abrahamin, Iisakin ja Jaakobin Jumala, katso kuinka kansasi on ahdistuksessa ja he kuolevat. Tee jotakin puolestamme, Jumala! Meidän täytyy saada Sinut avuksemme heti! Meidän on saatava Sinut tai me tuhoudumme. Meillä täytyy olla Sinut. Meillä yksinkertaisesti täytyy, jos aiomme elää.” Niin on, kun te todella rukoilette. Oi, hän rukoili!

¹³³ Kyllä, niin se on. Jumala tulee kuulemaan, kun te todella menette asiaan ja vain pysytte siinä!

¹³⁴ Tiedätkö, joskus, kun ihmiset rukoilevat, he väsyvät. Eivätkö he teekin niin, isä ja äiti? Oi, he tulevat niin väsyneiksi! Veli Branham joskus tulee niin väsyneeksi, minä melkein pyörryn, kun menen rukoilemaan pitkäksi aikaa; tulee heikoksi, kun syömättä ja niin edelleen, päiväkausia; ja rukoilee ja rukoilee ja rukoilee ja saarnaa. Tulen vain siihen pisteeseen, että melkein pyörryn. Ja joskus ihmiset tuntevat sillä tavalla. Silloin ei ole aika luopua. Jatkakaa vain edelleen! Jumala tulee vastaamaan! Kyllä. Pitäkää vain kiinni edelleen! Kyllä vaan.

¹³⁵ Niin hän menee sinne ylös näitä pieniä, vanhoja narisevia tikkaita. Ja näen Jookebedin tulevan ja sanovan: “Oi, Amram, älä. Kulta, minä uskon...”

¹³⁶ “Kuulehan nyt, Jookebed, sinä olet hieno, suloinen...” Hän oli kaunis, sievä pikku äiti. Ja hän taputti häntä sillä tavalla ja sanoi: “Mene

¹⁶¹ “Oi, lakkaa murehtimasta! Lakkaa olemasta huolissasi! Jumala on tässä mukana, Hän on nyt kuulemassa. Jumalalla on korvat, Jumala voi kuulla. Jumalalla on kädet, Hän voi toimittaa asioita.” Niinpä hänellä oli paljon uskoa.

¹⁶² Tiedätkö, kun te rukoilette lävitse, te saatte vastauksen ja silloin te saatte paljon uskoa. Oi! Oletteko koskaan rukoilleet mitään tietäen Jumalan tulevan tekemään sen teille? Te pienet tytöt ja pienet pojat, oletteko tehneet sen? Kyllä. Varmasti.

Se on silloin, kun te -- se on silloin, kun te tiedätte sen tulevan tapahtumaan. Hyvä on.

¹⁶³ Kokonainen vuosi kuluu. Ja ennen kuin huomaattekaan, tässä tulee Amram kotiin töistä eräänä päivänä. Mitä on tapahtunut? Mitä suloisin pieni lapsi, todella pikku kulta, suunnilleen tämän pituinen. Ja vaimo ojentaa sen Amramille. Ja hän suutelee sitä, tiedätkö. Hän rakastaa sitä, näettehän. Ja äiti pitelee sitä. Oi, mikä aarre! Hän’ sanoo: “Olen joka tapauksessa niin peloissani, tiedätkö. Tämä pieni lapsi, hän on niin suloinen pienokainen.”

¹⁶⁴ Ja tiedätkö mitä? Raamattu sanoo, että hän oli kaikkein sievin pikkulapsi, mitä koskaan oli syntynyt. Tiedän äitien olevan siitä eri mieltä kanssani. Teidän äitinne, hän ajatteli, että te olitte kaikkein sievin pikkulapsi, Eikö niin? Kyllä. Hänellä on oikeus ajatella niin. Mutta Raamattu sanoo, että tämä oli sievin pikkulapsi. Oi, hän oli jalokivi. Jumalalla oli kätensä hänen yllään, tiedätkö. Oi, hän oli mitä suloisin pienokainen! Siellä hän makasi pieni virnistys kasvoillaan, ilman hampaita.

¹⁶⁵ Onko teillä ollut pikkuveljeä, jolla ei ole ollut hampaita, ja joka on vain virnistänyt sillä tavalla?

Ja ennen pitkää se sanoo: “Wääh!”

“Voi hyvänen aika! Paljon noitia on väijymässä!” Whew!

“Mikä hätänä? Mitä sinä teet?”

¹⁶⁶ “Vien hänet alakertaan. Sinähän tiedät, minkä määräyksen he ovat antaneet. Katsohan, jos tuo vanha pitkänenäinen noita sattuu kulkemaan tästä ohi, he tulevat ottamaan lapsemme ja tappamaan sen. Me emme voi antaa sen itkeä.” Oi, se tarvitsee vähän illallista. Niinpä äiti vie sen sinne nurkkaan ja imettää sitä, näettehän. Ja sitten hänellä on taas kaikki hyvin.

¹⁵³ Sitten seuraavana päivänä hän menee töihin. Ja kaikki nuo miehet siellä, he panevat merkkeille muutoksen Amramissa. Sen sijaan, että olisi tullut sisään, tiedättehän, kumaraissena ja väsyneenä; hänellä oli olkansa pystyssä ja hän sanoo: “Tuokaapa vähän lisää tiiliä. Aloittakaamme nyt!”

“Mikä on hätänä?”

“Kunnia Jumalalle! Jumala tulee vastaamaan rukoukseen.”

“Älähän nyt.”

¹⁵⁴ Tiedättekö, se saa teidät tuntemaan olonne hyväksi, kun te saatte vastauksen. Emmekö me tiedäkin sitä, isät ja äidit, kun Jumala antaa vastauksen? Teidän ei tarvitse nähdä näkyä. Te vain tiedätte vastauksen olevan siellä, siinä kaikki. Siinä kaikki, te vain tiedätte vastauksen olevan siellä.

¹⁵⁵ Kuunnelkaa nyt tarkasti. Kuulkaahan, katsokaa mitä tapahtui. Nyt, tiedättehän, jonkun hetken kuluttua he sanoivat: “Hyvä on, Amram, mikä sinulla on?”

¹⁵⁶ “Jumala tulee vastaamaan rukoukseen! Jumala tulee vastaamaan rukoukseen!” “Mutta kuinka Hän tulee vastaamaan rukoukseen?”

“Sillä ei ole mitään merkitystä.”

¹⁵⁷ Eräs vanha kaveri käveli hänen luokseen ja sanoi: “Milloin sinä luulet Hänen koskaan vastaavan rukoukseen?”

¹⁵⁸ “Sinulle minä en sitä ainakaan tule sanomaan, koska olet uskomaton. Ojennahan lisää joitakin tiiliä.” Ja hän heittää ne sinne sillä tavalla. Ei koskaan. Te ette välitä. Teidän ei tarvitse kertoa uskomattomille kaikkia asioita. Eihän? Se ei merkitse mitään. Ei. Tietenkään ei. “Ojenna joitakin tiiliä lisää. Halleluja! Hän tulee vastaamaan rukoukseen!” Sillä tavalla teistä tuntuu, kun tiedätte sen tulevan tapahtumaan. Eikö vaan? Kyllä.

“Mutta kuinka Hän tulee tekemään sen?”

¹⁵⁹ “Sinä et sitä kuitenkaan tiedä, joten ojenna vain edelleen niitä tiiliä.” Ja hän kasaa nuo kaikki tiilet sinne.

¹⁶⁰ Ja tuona iltana hän menee kotiin, sanoen: “Jookebed, ajattele sitä. Me tulemme Saanaan lapsen. Oi, ja hän tulee olemaan vapauttaja! Jumala tulee lähettämään hänet. Oi, se tulee olemaan ihmeellistä.

“Oi, mutta minä olen niin...”

sinä äiti nyt takaisin ja pane Aaron ja pikku Mirjam vuoteeseen. Ja minä menen ylös rukoilemaan. Ja jos nyt kuulet minun itkevän, niin älä tule ylös.”

¹³⁷ “Mutta Amram, mitä sinä aiot tehdä, kulta? Sinähän olet melkein kuollut.”

¹³⁸ “Kyllä, mutta minulla on taakka kansasta sydämelläni. Minun täytyy tehdä jotakin sille. Minun täytyy pysyä polvillani. Ja niin kaikki ihmiset...” Hän sanoi: “Tänään, se oli vain tänään siellä tiilikukkulalla, olin siellä ja sanoin heille jatkuvasti: ‘Mutta lapset, Jumala tulee kuulemaan!’ Ja eräs suuri mies tuli, pani kätensä lonkalleen ja sanoi: ‘Koska Hän tulee kuulemaan? Koska Hän tulee kuulemaan?’ Näethän kuinka ihmiset alkavat tulla jopa katkeriksi? He asettuvat Jumalaa vastaan, koska he rukoilevat ja rukoilevat ja rukoilevat, eikä mitään tapahdu. Ja kaikki papit sanovat: ‘Ihmeiden päivät ovat ohitse ja ainoa asia, mitä voimme tehdä, on totella näitä orjapiiskureita, jotka palvovat pakanajumalia ja niin edelleen. Ja mitä me voisimme tehdä?’” Mutta hän sanoi: “Mutta minä uskon Jehovaan! Aamen. Uskon Hänen yhä vastaavan rukoukseen!”

¹³⁹ Uskotteko te sen? Uskotteko te sitä? Aamen! Kaikki te, jotka uskotte, sanokaa: “Aamen.” [Seurakunta sanoo: “Aamen!”] Hän yhä vastaa rukoukseen! Hyvä on.

¹⁴⁰ Pieni vanha heikko ruumis, hän oli kadottanut paljon painoa, ylös näitä narisevia tikkaita hän menee. Menee sinne ja polvistuu alas ja sanoo: “Oi Jehova!” Oi, hän rukoili niin kuin ei koskaan aikaisemmin! Hän sanoi: “Jehova, katso tänne! Sinä olet todellinen Jumala. Me uskomme, että Sinulla on korvat. Me uskomme, että Sinulla on silmät. Ja Sinä tiedät kaikki asiat. Ja me uskomme, että Sinä olet heprealaisten Jumala, ja me olemme lupauksen kansa. Me uskomme, että Sinä pidät Sanasi.” Hän sanoi: “Katso näitä pakanoita täällä, kuinka he käyttävät halpaa työvoimaamme ja rakentavat suuria teitä ja epäjumalankuvia ja kaikkea. Istuisitko Sinä Jehova Taivaassa ja antaisit näiden pakanain hallita itseäsi? En usko, että tekisit sitä.” Aamen!

¹⁴¹ En usko, että Hän vieläkään tekisi sitä! Aamen! Kun Perkele tulee sisälle, Jumala on yhä Jumala! Oikein! Hän ei salli Perkeleen tehdä sitä. Minä uskon, että tänä päivänä, kun muoti ja mielettömyys ja kaikki tämä hölynpöly on meneillään; kuitenkin, Jumala yhä hallitsee ja on yhä Jumala! Oikein! Se, mitä me tarvitsemme, on joitakin Amramin

kaltaisia, joilla on taakka sydämellään ja tahtovat viipyä siellä ja rukoilla sen lävitse, kunnes Taivaat aukenevat, ja Jumala tulee alas ja vastaa rukoukseen. Aamen.

¹⁴² “Katsohan nyt tänne”, hän sanoi, “Jumala, annatko Sinä näiden pakanain pilkata kansaasi tällä tavalla? Viikkoja, kuukausia ja vuosia on kulunut ja me rukoilemme jatkuvasti kylpien kyynelissä... [Tyhjä kohta nauhassa.]... “Oi Jumala, tahdotko Sinä sallia sen kaltaista?”

¹⁴³ Ihmettelen samaa asiaa tänään, kun satoja pieniä vauvoja heitetään virtoihin ja likakaivoihin, eikä niiden sallita elää ja tehdä abortteja ja kaikenlaista muuta. Oi, Jehova, sallitko Sinä sen kaltaisen asian jatkua? Tänään, kun on viskiä, olutta, yöelämää ja kaikenlaista. Ja jopa saarnastuolit ovat tulleet niin heikoiksi, että pelkäävät sanoa siitä mitään. Jehova, sallitko Sinä sellaisen mielettömyyden jatkua? Hän on vastaava jonakin päivänä. Oi, Hänen vihansa on hirvittävää, kun sen aika tulee. Kyllä. Naiset menevät ulos ja saattavat pienet lapsensa kuolemaan; tuhkakupit täynnä savukkeiden tuhkaa ja kaikkea. Ja ihmiset vievät pienet lapsensa oluttupiin, pienet pojat ja tytöt, kuusi- ja kahdeksanvuotiaat juovat ja kaikkea sen kaltaista. Ja kansakunta laillistaa sen ja antaa sen tapahtua. Oi! Luuletteko, ettei Jehova näe sitä? Kun he tekevät pilaa ihmisistä, jotka todella ovat oikein Jumalan kanssa. Kaikista näistä asioista, joita tapahtuu, tehdään pilaa. Pitäkää kiinni, vain jatkakaa kiinni pitämistä! Jehova tulee vastaamaan. Älkää olko huolissanne. Hyvä on.

¹⁴⁴ Menkäämme vähän pidemmälle. Me näemme hänet siellä ylhäällä rukoilemassa. Ja hän väsyä niin, että laskeutuu pitkälleen. Hän yksinkertaisesti rukoilee kunnes kaatuu lattialle. Hän ei voi jatkaa enää yhtään pidemmälle ja hän ottaa pienet nokkaunet. Hän herää. “Mikä on vikana? Mitä tämä on? Mistä tuo Valo tulee? Oi, siellä se seisoo nurkassa.” Siellä seisoi Enkeli, ja Hänen miekkansa riippui Hänen kupeellaan. Oi, hän katsoi uudestaan ja hieraisi silmiään. Hän nousi polvilleen ja sanoi: “Herra, mitä Sinä voisit tahtoa minulta?”

¹⁴⁵ Hän sanoi: “Amram, minä olen Herran Enkeli. Minut on lähetetty Taivaasta sanomaan sinulle, että Jumala on kuullut rukouksesi. Ja olen tullut kertomaan sinulle, että Hän on lähettävä vapauttajan. Hän muistaa kaikki lupauksensa.” Voin nähdä tuon Enkelin nyt vetävän esiin miekkansa ja osoittavan, sillä pohjoiseen. Amram katsoi sitä. Hän sanoi: “Aivan tämän miekan osoittamalla suunnalla on luvattu maa. Ja minä

lupasin Abrahamille, Iisakille ja Jaakobille, että te tulisitte perimään tuon maan. Ja olen kuullut kansan vaikeroinnin, olen kuullut lasten itkun ja olen tullut alas. Ja haluan sinun tietävän, että sinä tulet näyttelemään suurta osaa tässä, Amram, koska olit uskollinen rukouksessa. Olit uskollinen huoneessasi. Ja suunnilleen tähän aikaan ensi vuonna, Jookebed, suloinen pikku vaimosi tulee pitämään käsivarsillaan pientä poikalasta. Ja tuo pieni poika tulee olemaan vapauttaja.” Kunnia!

¹⁴⁶ Hän sanoi: “Oi, kyllä. Kyllä. Oi, kyllä. Kyllä. Oi. Hän on niin kaunis.” Hän katsoi ja Enkeli alkoi kohota ylös. Näytti kuin koko taivas olisi avautunut ja Hän lähti huoneesta. Hän odotti hetken. Hän sanoi: “Olenko minä poissa tolaltani.”

¹⁴⁷ Ja alakertaan hän painui, todella nopeasti ja sanoi: “Jookebed! Jookebed, nopeasti nyt!”

Hän sanoi: “Kyllä, mikä nyt on hätänä, kulta?”

¹⁴⁸ Hän sanoi: “Nouse ylös!” Ja kuunvalon loistaessa sisään ikkunasta, hän näytti niin kauniilta. Ja hän sanoi: “Näin juuri Jumalan Enkelin, ja Hän kertoi minulle kaikki nämä asiat.”

“Oi, miltä Hän näytti”, sanoi äiti. “Miltä Hän näytti?”

¹⁴⁹ Hän sanoi: “Oi, Hän oli kaunis. Hänellä oli loistava viitta. Hänen silmänsä sädehtivät. Ja Hänellä oli kädessään miekka, jolla Hän osoitti pohjoiseen.” Tiedättehän, sillä suunnalla on luvattu maa Egyptistä katsoen; ylös siihen suuntaan on Palestiina. Hän sanoi: “Hän osoitti sillä pohjoiseen. Ja Hän sanoi, että me tulisimme saamaan lapsen suunnilleen tähän aikaan ensi vuonna, ja tämä pieni lapsi tulisi olemaan valloittaja ja tulisi vapauttamaan Hänen kansansa. Oi, halleluja, Jookebed!”

¹⁵⁰ Ja hän huomasi vaimonsa olevan vaiti. Hänen kasvonsa, hänen suuret silmänsä loistivat, hänen katsoessaan. “Jookebed, mikä on hätänä?”

“Oi, Amram! Ei, ei,ei! Saammeko me poikalapsen?” “Kyllä.”

¹⁵¹ “Oi, sinä... Ei se voi olla niin. Tiedätkö mitä? Oi, kunpa sinulla ei koskaan olisi ollut tätä näkyä. Sinähän tiedät kuinka faarao tappaa kaikki pienet poikalapset.”

¹⁵² “Kyllä. Mutta tiedätkö, jos Jumala antaa meille tämän lapsen, tulee Jumala huolehtimaan lapsesta. Aamen! Jumala lupasi. Jumala tulee huolehtimaan hänestä.”